

de Moeial

België - Belgique

P.P. - P.B.

1160 Oudergem

Gemeenteplein

BC31570

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel
Gratis en onbetaalbaar sinds 1983

December 2012 - Januari 2013

Geslaagd examen
herkansen niet
overal mogelijk **6**

Notariaatsopleiding
kreunt onder
besparingen **9**

Wereldwijd protest:
Chileense studenten
Europese melkboeren
Ierse protestwake

De VUB-bib maakt zich
klaar voor de toekomst **10**

INHOUD

Nieuws

- 4 **Onderwijsnieuws**
- 5 **Examenproef voor hoger studierendement**
- 6 **Geslaagd, maar niet tevreden met het resultaat?**
Slechts eenderde van instellingen biedt onvoorwaardelijke tweede examenkans
- 9 **Opleiding Notariaat slaat alarm**
Besparingen tot in den treure

Opinie

- 3 **Editio**
Zelfkastijding
- 13 **De Valse Beeldenstorm**
Iconoclamse in de 21ste eeuw
- 20 **En in ander nieuws...**
- 27 **Human capital**
A letter to our international students

Interview

- 22 **Obama's next challenge?**
Interview with Adriana Pérez, spokesperson of the Cuban Five

Reportage

- 10 **VUB-bib wil zich klaarmaken voor de toekomst**
In afwachting van het Library & Learning Center?
- 14 **“Niemand mag nog sterven door een idioot abortusverbod”**
Emotionele protestwake aan Ierse ambassade
- 16 **Studentenbewegingen anno 2012: Chili**
Studenten aller landen, verenigt u!
- 18 **“Geen riek om aan ons gat te krabben”**
Melkboeren protesteren

Cultuur

- 24 **Diepgaande porno**
Berlin Pornfilmfestival
- 28 **The Pains of Being Pure at Heart**
Op tour met een sugarrush

Satire

- 30 **Het Nieuws van Morgen**
De Pravda-pagina's

EDITO

Zelfkastijding

Het hogeronderwijslandschap krijgt klappen. De tweejarige master in de humane wetenschappen is, na jarenlange voorbereiding, van de baan. Sterker nog, in plaats van een studieduurverlenging krijgen sommige richtingen op termijn wellicht zelfs een verkorting te slikken. Onze notariaatsopleiding, populairste van Vlaanderen en daarom een paradepaardje onder de VUB-opleidingen, krijgt zweepslag na zweepslag in de vorm van rigoureuze besparingen (*lees p. 7*). Dader: het onderwijslandschap zelf.

De lijst maatregelen die het hoger onderwijs knevelen is de laatste maand andermaal in lengte toegenomen. De tweejarige master is van binnenuit kapot gemaakt. Goed voor de regeringskas, dat staat vast, maar slecht voor de positie van het Vlaamse universitaire onderwijs, zowel in binnen- als buitenland. Het academisch onderwijs overschrijdt namelijk niet alleen landsgrenzen, maar ook gewestgrenzen. Waar politici in verband met het bedrijfsleven niet vaak genoeg kunnen dwepen met argumentatie over de internationale concurrentiepositie, doet dat op academisch gebied ogenschijnlijk niet ter zake. Vlaamse humane wetenschappers blijven zo geslagen door de hand die hen zou moeten voeden.

Dat Vlaanderen op het vlak van studieduur niet op hetzelfde niveau als de Franse Gemeenschap staat, is geweten. Er zijn genoeg gevallen bekend van studenten wiens master aan een Franstalige universiteit niet als zodanig erkenning vindt, omdat dezelfde master in Franstalig België twee keer zo lang is. Een absurditeit die zich zoals altijd in Brussel meer laat voelen dan elders. VUB en ULB, geografische burens, beleidsmatige vreemden.

De master-na-master Notariaat aan de VUB is murw geslagen door besparingen en moet rekenen op vrijwilligerswerk van professoren en sponsoring door privé-investeringen. De oprichting van *Professoren zonder grenzen* dringt zich op: academische noodhulp. Deze professoren en onderzoekers moeten echter eerst Nederlands leren, of hun opleidingen

moeten op zijn minst een Nederlandstalig equivalent kennen, alvorens zij kunnen aantreden. Want in Vlaanderen, waar taal immers boven alles politiek blijft, is het Nederlands dat niemand spreekt een heilige koe. Dat het Engels nu eenmaal de taal van de wetenschap is, zal de politieke taalwaakhonden niet tegenhouden universiteiten te beletten om het Engels verder dan 33 studiepunten in de bachelor uit te breiden. Het nieuws dat er meer onderzoekers uit België vertrekken naar het buitenland dan dat er buitenlandse onderzoekers binnenkomen, krijgt hen niet wakker geschud. En al het academisch personeel dat België wel nog rijk is, is nog te weinig om het de politiek door de strot geramd te krijgen dat krampachtig vasthouden aan het Nederlands gelijkstaat aan wetenschappelijke zelfkastijding.

Nochtans hebben diegenen die zich zorgen maken over het voortbestaan van het Nederlands wellicht geen ongelijk. Vaak moet het Engels en de verengelsing van het hoger onderwijs plaatsnemen in de beklagdenbank, als *verkrachter en onderdrukker der Nederlandsche taal* - dat het steenkolenengels uit onze regio ook niet bepaald een schoonheidsprijs verdient, vergeten we dan maar even. Er is echter een andere verdachte, die telkens aan het oog der taalpurist ontsnapt, een verdachte waar het Engels evenzeer als het Nederlands slachtoffer van is. Het is het systeem van *publish or perish*, dat professoren dwingt tot het produceren van een zondvloed aan artikelen. Deze werken dienen vervolgens in vaktijdschriften gepubliceerd te worden; gerenommeerde tijdschriften; internationale tijdschriften; Engelse tijdschriften. Een Nederlandse publicatie komt door de band genomen nooit even hoog op de publicatieladder als een Engelstalig artikel.

Politici die de Vlaamse universiteiten een voorttrekkersrol op internationaal niveau willen zien vervullen, en tegelijkertijd het Engels vogelvrij willen verklaren, plaatsen de universiteiten voor een onmogelijke taak. Wie wil dat Nederlandstalige wetenschap volwaardig blijft bestaan, zal zich tegen het systeem van internationale concurrentie en publicatiedwang moeten verzetten. Nu is het hoger onderwijs verplicht om van twee walletjes te eten. ♦

Stéphanie Romans, hoofdredacteur

ONDERWIJSNIEUWS

◆ De Vlaamse studentenkoepel **VVS** heeft nog steeds geen voorzitter. Stijn De Decker, reeds bestuurder, stelde zich kandidaat, maar werd niet verkozen. Het resultaat van de stembuslag was ondubbelzinnig: drieëntwintig stemmen tegen, vijf onthoudingen en vier voor.

◆ Het **VUB-tuchtreglement** krijgt er een artikel bij. Het nieuwe artikel laat professoren toe “studenten die hen oneerbiedig behandelen of de orde verstoren” uit het lokaal te verwijderen. De concrete aanleiding voor de nieuwe regel was een aanvaring tussen een professor en een student. Het bleek dat noch in het tuchtreglement, noch in om het even welk ander reglement de bepaling opgenomen was dat professoren de mogelijkheid verschafte om de orde in lessen te handhaven. De Studentenraad eist overigens dat er geen aanvullende sanctie bovenop de verwijdering uit de les mag staan. Het gebeurt nu weleens dat studenten hun bezittingen in het lokaal moeten achterlaten, zodat ze tot het einde van het college moeten wachten om weg te kunnen gaan. Zulke straffen mogen niet onder het nieuwe artikel vallen.

◆ De plenaire vergadering van de Studentenraad gaf groen licht voor de eerste stap in de ontwikkeling van een platform ter vervanging van de VUB-webmail in samenwerking met Google Enterprise. Vermoedelijk aan het begin van het academiejaar 2013-2014 zou **Google Apps for Education** gelanceerd worden op de VUB. Dit totaalpakket zou in een eerste fase een mailaccount (ter vervanging van de huidige webmail), kalender, Google Drive voor het realtime bewerken van documenten en een (video)chat bevatten. Via een proefproject zal de VUB ICT eerst bij een honderdtal studenten van de 2de Bachelor Geneeskunde en Ingenieurswetenschappen trachten te achterhalen in hoeverre Google de beloftes kan waarmaken.

◆ Studenten van de **Campus Jette** zijn misnoegd over de ongelukkige plaatsing van twee slagbomen op de invalswegen naar de kotencomplexen. Doel van deze ingreep was het aanpakken van de parkeeroverlast veroorzaakt door bezoekers van het UZ Jette en de Health City, die parkeerplaatsen van studenten bezet hielden. Studenten in Jette zijn echter niet tevreden: “Studenten moeten nu betalen voor een probleem veroorzaakt door externe bezoekers”, hegelt vicevoorzitter van de VUB-Studentenraad, Domien Vanhonacker. “Bovendien rekent men voor de parkeerkaart een bedrag aan van 5 euro voor een academiejaar en vervolgens moeten studenten de kaart elke maand vernieuwen: een hele rompslomp.” Niet alleen de maandelijkse ver-

nieuwing van de kaart blijkt problematisch, ook het feit dat de kaart aan de Erasmushogeschool aangevraagd en hernieuwd moet worden, kan op weinig enthousiasme rekenen van de Jetse VUB-studenten.

◆ Op de **Internationale Dag van de Student** kwamen Nederlandstalige, Franstalige en internationale studenten bij elkaar om aandacht te vragen voor internationale solidariteit en hoger onderwijs als uitweg uit de crisis. Zowel de Vlaamse studentenkoepel als zijn Franstalige tegenhanger benadrukten in hun speeches dat investeringen in het hoger onderwijs niet op een lager pitje mogen komen te staan door de crisis. VVS-bestuurder Stijn De Decker nam namens de Vlaamse studenten het woord en wist te zeggen dat Vlaanderen de Europese doelstellingen om 2% van het BNP aan het hoger onderwijs te besteden nog altijd niet gehaald heeft. “Hoewel we het relatief goed hebben als we België vergelijken met landen als Spanje en Griekenland, zijn er toch ook hier problemen. We doen dan ook een oproep om zeker niet te besparen op het onderwijs maar er juist op in te zetten”, aldus De Decker.

◆ De Leuvense hogeschool **Groep T** treedt toe tot de eerder gemaakte fusie van de Katholieke Hogeschool Limburg (KHLim) en de Katholieke Hogeschool Leuven (KHL). Het samengaan van de KHLim en de KHL was al een tijdje bekend, maar nu zijn de beide hogescholen ook tot een akkoord gekomen met Groep T. Toon Martens, algemeen directeur van de KHL, is reeds voorgedragen als directeur van de fusie, die in 2016 helemaal afgerond moet zijn. Het zou meteen de grootste hogeschool van Vlaanderen worden. Voor de studenten zou er amper iets veranderen.

◆ De Nederlandse overkoepelende studentenorganisatie LSVb (Landelijke Studentenvakbond) klaagt de **studiefolders van de Nederlandse hogescholen** aan. Volgens de vakbond zijn hogescholen meer bezig met het verkopen van hun studies dan met studenten eerlijk in te lichten. Kai Heijneman, LSVb-voorzitter: “Studiekiezers krijgen lang niet alle informatie die ze nodig hebben om een afgewogen keuze te maken.” Volgens een onderzoek van de vakbond zou heel wat info in de brochures ontbreken, zoals het aantal contacturen en het arbeidsperspectief. “Er wordt veel van een student gevraagd, het minste wat een student kan verwachten is dat de hogeschool feitelijke en eerlijke informatie geeft”, zegt Heijneman nog.

(rc, jj, sr)

LSVb-voorzitter Kai Heijneman

VVS-bestuurder Stijn De Decker

De Internationale Dag van de Student

Examenproef voor hoger studierendement

De oriënteringsproef voor generatiestudenten aan de faculteit PE, zoals voorgesteld begin dit academiejaar (zie *De Moeial: Oriënteringsproef in de steigers voor faculteit Psychologie en Educatiewetenschappen*), gaat niet door. In plaats daarvan komen er voor het Studiebegeleidingscentrum (SBC) meer middelen vrij om studenten gerichte studiehulp te bieden.

“Het plan dat nu op tafel ligt, is gelijkaardig aan wat er in de faculteiten IR en WE al gebeurt”, zegt Joerie Lersberghe, vicevoorzitter Sociale Zaken van de Studentenraad. “De studenten aan deze faculteiten krijgen in de zevende week van het academiejaar een examenproef die de competenties van studenten op dat moment in kaart brengt. Ook toetst de proef of de student de basisvaardigheden bezit om succesvol deel te nemen aan de labo's.”

De parameters van de test lijken de slaagkansen accuraat te voorspellen. “Als uit de test blijkt dat een student waarschijnlijk niet zal slagen in januari, krijgt hij of zij studiebegeleiding aangeboden vanuit het SBC. De hulp is geheel vrijblijvend, het is dus niet zo dat studenten die niet goed scoren op de examenproef verplicht zijn om bij het SBC aan te kloppen.”

Zo gaat het er dus aan toe in de faculteiten van de ingenieurs en de wetenschappers. Met het oog op de verhoging van het studierendement staat er nu een gelijkaardig project voor de humane wetenschappen in de steigers. Er zou een proef moeten komen die studenten test aan de hand van parameters die ook voor de humane wetenschappen de slaagkans van een student kunnen voorspellen. “Er wordt nu hard gewerkt om de competenties en pa-

rameters in kaart te brengen”, aldus Lersberghe. “Uiteindelijk zou je aan de hand van de score op allerlei competenties verschillende profielen moeten kunnen ontwaren. Als een student in een profiel past met lage slaagkansen, kan hij bij het SBC terecht om studieproblemen op te lossen.”

In eerste instantie waren studenten niet direct betrokken bij het formuleren van de benodigde competenties om te slagen. Enkel professoren kregen de vraag welke competenties een student volgens hen nodig heeft om een succesvolle examenperiode tegemoet te gaan. “Studenten weten echter beter dan proffen wat iemand moet kunnen om te slagen”, meent Lersberghe. “Daarom heeft de Studentenraad gevraagd om studenten meer te betrekken, en dat gebeurt dus ook.” ♦
(sr)

DE MOEIAL ZKT. ...

DE TALENTEN VAN DE STUDENTENGENERATIE!

Heb jij een goede pen? Ben je handig met een fotocamera? Wil jij je kritische stempel op de VUB drukken? Niet aarzelen, kom naar onze wekelijkse* redactievergadering, woensdagavond om 20u00 te Triomflaan 35.

Meer informatie? Mail dan naar: redactie@demoeial.be

Zorg ervoor dat we elkaar niet missen.

*Op 19 december is de laatste vergadering van het semester. We starten opnieuw na afloop van de examenperiode.

Slechts eenderde van instellingen biedt onvoorwaardelijke tweede examenkans

Slagen met voldoening of met onderscheiding, het verschil kan schuilen in enkele procentpunten. Nochtans heeft elke student recht op twee examenkansen. Dat staat zo in het Flexibiliseringsdecreet. Toch weigert tweederde van de Vlaamse hogeronderwijsinstellingen om studenten de mogelijkheid te bieden om te herkansen als ze al geslaagd zijn in eerste zit. Ook aan de VUB kunnen studenten hun resultaat niet verbeteren om bijvoorbeeld een hogere graad te behalen. Een uitspraak van de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen doet nu vermoeden dat maar liefst zestien instellingen tegen het decreet ingaan.

RUBEN CLAESEN

Het Flexibiliseringsdecreet (2004) deed de vroegere studiejaren vervangen door de nu gebruikelijke studiepunten. In artikel 29 van het decreet staat onomwonden dat een student voor ieder opleidingsonderdeel waarvoor hij ingeschreven is, recht heeft op twee examenkansen in de loop van het academiejaar. Uitzondering op de regel zijn de vakken die een tweede examenkans tijdens het academiejaar niet toelaten, zoals bijvoorbeeld een stage. Voor zulke opleidingsonderdelen wordt er dan maar één examenkans per academiejaar voorzien.

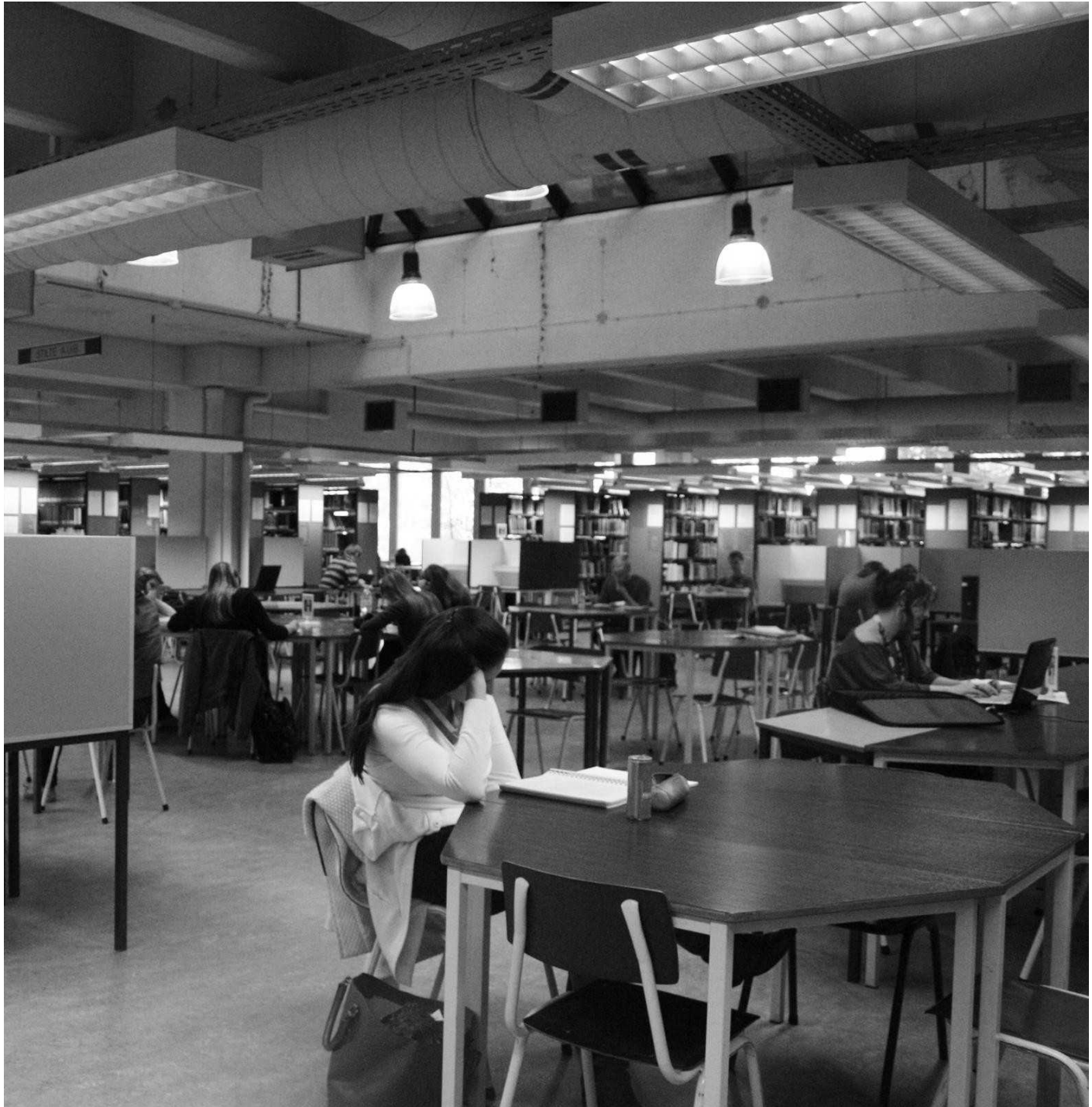
VERZAKEN?

Op 21 september deed de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen een opmerkelijke uitspraak. Een student wiskunde aan de Universiteit Antwerpen kreeg gelijk in een zaak tegen zijn instelling. Hij was het er niet mee eens dat hij zijn (geslaagde) examens niet opnieuw mocht afleggen. Het Onderwijs- en Examenreglement (OER) van de UA stond dat immers in de weg. De student kreeg echter gelijk: studenten die slagen in eerste zit,

mogen niet zomaar uitgesloten worden van de tweede zittijd.

Nochtans staat in datzelfde Flexibiliseringsdecreet dat studenten niet kunnen verzaken aan een verworven creditbewijs. In zijn uitspraak van 21 september legde de Raad uit dat die bepaling geen beperking is van het recht op een tweede examenkans, maar net een maatregel om studenten tegen zichzelf te beschermen. Dat betekent dat studenten, eens ze een creditbewijs verworven hebben in eerste zit, best die bescherming naast zich neer kunnen leggen en hun tweede examenkans kunnen grijpen. Het risico op niet-slagen zou dan wel bij de student terecht kunnen komen, al hangt ook dat af van het OER van de instelling.

Ook de VUB houdt op dit moment geen rekening met die zienswijze van de Raad. In het OER van VUB staat een soortgelijke bepaling als in dat van de UA: alleen studenten die na hun eerste zittijd geen creditbewijs behaalden, zijn er toegelaten tot de tweede zittijd.

EN NU?

De UA laat het er niet bij en heeft al beroep ingesteld bij de Raad van State, liet men de redactie weten. Als de Raad van State het besluit van de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen volgt en de UA opnieuw in het ongelijk stelt, brengt dat waarschijnlijk een juridische aardshok teweeg aan heel wat onderwijsinstellingen. De 16 instellingen, ook de VUB, zullen in dat geval niet anders kunnen dan hun onderwijs- en examenreglement aanpassen om studenten die hun resultaat willen opkrikken, die mogelijkheid ook te bieden.

Het kan ook anders. De Katholieke Universiteit Leuven (en zes van haar associatiepartners) voorziet sinds het academiejaar 2011-2012 wél de mogelijkheid om geslaagde vakken te herkansen. Studenten die slagen voor een bepaald vak, kunnen ten laatste 15 dagen na de mededeling van het resultaat aan hun faculteit een tweede examenkans vragen om dat resultaat te verbeteren. Maakt een student hiervan gebruik, dan worden het algemene opleidings-

resultaat en de graad van verdienste voorlopig ongedaan gemaakt. Slaagt die student effectief een tweede keer, dan wordt zijn tweede resultaat ook definitief. Slaagt hij *niet*, dan wordt toch zijn eerste resultaat geregistreerd. Op die manier is het onmogelijk om alsnog te buizen ((lees: *te verzaken aan een creditbewijs*), maar loopt de student wel het risico op een lagere score dan in eerste zit.

ONBEKEND IS ONBEMIND?

Van de vijf universiteiten is de KU Leuven de enige die, volgens de uitspraak van de Raad, in orde is met het decreet. Tel daarbij zes hogescholen, en de conclusie dat er nog heel wat werk aan de winkel is als de Raad van State het beroep van de UA afwijst, is snel gemaakt. Is de situatie voor hogescholen echter dezelfde als voor de universiteiten? De administratieve last om in dergelijke gevallen een tweede examenkans te voorzien, is alvast een gemeenschappelijk argument. Maar er is meer, weet Frederik D'hulster, directeur Onderwijs van de Hogeschool West-Vlaanderen: "Nu onze

“Als we willen streven naar excellentie, vind ik dat de mogelijkheid aan elke instelling moet bestaan om in tweede zit een beter resultaat te behalen.”

- Stijn De Decker, bestuurder bij VVS

academische bachelors zullen integreren in de UGent, gaan wij enkel professionele bachelors aanbieden. Graden zijn voor onze studenten niet zo belangrijk, gezien de professionele finaliteit van de opleidingen. Bovendien hebben we eigenlijk nog nooit de vraag gekregen om een verworven creditbewijs te hernemen in tweede zit.” Aan de Katholieke Hogeschool West-Vlaanderen (KATHO) klinkt hetzelfde geluid.

Brengt ons meteen bij een andere vraag: weten studenten wel dat ze recht hebben op een tweede examenkans? Aan de KU Leuven is bovengenoemde procedure alvast van recente makelij en volgens verschillende bronnen wordt er tot nu toe amper van gebruik gemaakt. Stijn De Decker, bestuurder van VVS: “Studenten aan opleidingen waar er veel competitie heerst, bijvoorbeeld geneeskunde, zijn beter op de hoogte van de procedure aan de KU Leuven. Het zou de moeite lonen als studenten zich meer bewust waren van de mogelijkheid. Ik denk dan ook aan studeren in het buitenland: de hoger aangeschreven universiteiten selecteren ook op basis van de resultaten, een procentje meer of minder kan dus wel een verschil maken.”

De Decker voegt daar nog aan toe: “Als we willen streven naar excellentie, vind ik dat de mogelijkheid aan elke instelling moet bestaan om in tweede zit een beter resultaat te behalen. Een examen is immers vaak ook maar een momentopname.”

WACHTEN OP UITSPRAAK

Aan de VUB kijkt men vooralsnog de kat uit de boom. “Wij wachten op de uitspraak van de Raad van State”, zegt Vanessa De Cock, afdelingshoofd van het departement Onderwijsbeleid. “Als het beroep van de UA afgevoerd wordt, zullen wij ons moeten schikken en ons Onderwijs- en Examenreglement aanpassen.”

Stéphanie Van den Broeck, juridisch adviseur bij het departement Onderwijsbeleid, bevestigt dat de VUB zijn OER zal moeten aanpassen als de Raad van State de UA ongelijk geeft. “Als we in dat geval een soortgelijke procedure als aan de KU Leuven zouden invoeren, zal dat niet met terugwerkende kracht gebeuren.” Dat betekent dat VUB-studenten zich dan pas vanaf academiejaar 2013-2014 kunnen beroepen op een interne regeling, want onderwijs- en examenreglementen gelden per academiejaar. Zij die niet kunnen wachten op een eventuele aanpassing van het OER, maken een grote kans dat de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen hun extern beroep in de tussentijd gegrond zal verklaren, mits een voor hen gunstige uitspraak van de Raad van State. Daarvoor moeten studenten wel eerst de interne VUB-beroepsprocedure volgen, die hen trouwens evengoed in het gelijk kan stellen.” ◆

WAAR MAG HET WEL? (met tussen haakjes de relevante reglementaire bepalingen van de onderwijsinstellingen)

KU Leuven (art. 159, §5 OER), **HUB-KAHO** (art. 159 § 5 OER);
Lessius Mechelen & Antwerpen (art. 116 OER);
Groep T (art. 159, §1, b) OER);
KHLeuven (art. 3.20 Examenreglement);
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende (art. II.159, § 5);
KHKempen (art. 60 Examenreglement);
Evangelisch Theologische Faculteit* (artt. 4 en 33 Examenreglement).

WAAR MAG HET NIET?

VUB (art. 99, § 1 en 133, § 1 OER);
Universiteit Antwerpen (art. 13.4.5 OER);
Universiteit Gent (art. 56, §3 OER);
Universiteit Hasselt (art. 5.2 Examenregeling);
Erasmushogeschool (art. 32bis Examenregeling);
Hogeschool Gent (art. 44, § 1);
KHLim (art. 55, tweede lid OER);
LUCA (art. 161 Algemeen Examenreglement);
Artesis (art. 45, §2.2 Algemene Onderwijsregeling);
Karel de Grote-Hogeschool (art. 2.6.1, eerste lid HogeschoolOnderwijs- en Examenreglement);
Plantijnhogeschool (art. 48 eerste lid OER);
Hogeschool West-Vlaanderen (art. 74 OER);
KATHO (art. 51, 1ste lid OER);
PHL (art. 52, Examenregeling, § 1);
Xios (art. 12, § 1 Examenregeling);
Arteveldehogeschool (art. 65, vierde lid Studiecontract).

PRAGMATISCH

De Hogere Zeevaartschool (art. 55, tweede lid OER) heeft gemeld dat ze, indien de vraag gesteld wordt, gebruikmaakt van een “pragmatische procedure.”

* De ETF is in dit overzicht opgenomen omdat haar studentenraad lid is van de Vlaamse Vereniging van Studenten.

Opleiding Notariaat slaat alarm

Besparingen tot in den treure

“We kampen met afgrijselijke problemen, maar die zullen we overwinnen”

- André Michielsens

“Ik wil alles in het werk stellen om onze notariaatsopleiding te behouden”

- Hélène Casman

De notariaatsopleiding aan de VUB moet ferm besparen. Anderhalf jaar geleden al besliste de Faculteitsraad dat er voor 20% in het budget zou worden geknipt, en die maatregel laat zich vandaag voelen. Om het budget rond te krijgen, moest de opleiding zelfs externe sponsoring strikken en zal professor Casman vanaf 2013-2014 het vak Notarieel familierecht voor twee jaar onbezoldigd voor haar rekening moeten nemen. Nochtans is de VUB-master-na-master Notariaat de populairste van Vlaanderen.

“We kampen met afgrijselijke problemen, maar die zullen we overwinnen”, is André Michielsens, directeur van de opleiding en tevens notaris in Wijnegem, strijdvaardig. De aanzet tot de besparingsgolf werd al een tijdje terug gegeven, toen de Vlaamse Overheid de subsidiëring van manama's schrapte. Dat was nog tijdens de legislatuur van toenmalig minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a). Nu de opleiding ook van de eigen universiteit moet besparen, is het harken om rond te komen. Zo besliste de faculteitsraad, in mei 2010 al, dat deeltijdse titularissen niet langer per breukdeel van een voltijdse werknemer betaald zullen worden, maar per gepresteerd uur.

GELDSCHIETERS

Het is nu zoeken naar alternatieve middelen om rond te komen, zegt notaris Michielsens: “Om te beginnen hebben we een sponsorakkoord met Dienst Privalis van ING moeten sluiten. Verder proberen we, naar Amerikaans model, om onze alumni aan te spreken door hen te vragen om nu iets terug te geven aan hun opleiding. Ook hebben we nog een reservepot van door ons georganiseerde studiedagen. Er zijn nog alternatieven, maar die kunnen voorlopig even op de lange baan tot 2015.”

In 2015 gaat Michielsens immers op emeritaat. Sommige opleidingsonderdelen zullen dan opnieuw verdeeld moeten worden tussen andere docenten, en

bovendien zou het best kunnen dat de opleiding er tegen dan heel anders uitziet. “Er bestaat namelijk de denkpiste om de notariaatsopleiding te laten indalen”, weet Michielsens. “Dan is er wel een wetswijziging nodig (de voorwaarden van het notarisambt zijn immers een bevoegdheid van de minister van Justitie, nvdr.) Een eenjarige opleiding is eigenlijk te kort. Onze master-na-master is erg zwaar en geconcentreerd. Daarom is een tweejarige opleiding misschien beter. De financiële problemen zouden dan ook van de baan zijn.” Een tweejarige masteropleiding Notariaat zou de drempel alleszins verlagen. Geen ramp, weet Michielsens, want de opleiding is veelzijdig en de uitstroom blijft niet beperkt tot enkel notarissen. “Voor vermogensplanning, bijvoorbeeld, is een notariaatsopleiding zeker geschikt.”

UITHANGBORD

Nog voor het emeritaat van Michielsens, zwaait ook professor Hélène Casman af. Professor Casman, codirecteur van de opleiding, mag na dit academiejaar immers op academisch pensioen, maar is wel verzocht om het vak Notarieel familierecht onbezoldigd te blijven doceren, twee academiejaren lang. Opnieuw uit besparingsoverwegingen. “Dat zal ik met veel liefde doen”, zegt Casman. “Ik wil alles in het werk stellen om onze notariaatsopleiding te behouden. Ik betreur deze besparingen dan ook.”

André Michielsens beaamt: “Laat ik er een sportvergelijking bij betrekken, dat zal onze rector wel begrijpen. Hockey is een sport die nu erg aan beoefenaars wint. Die populariteit dankt ze aan de goeie prestaties van de nationale ploeg. Welnu, onze opleiding is met negentien studenten de grootste van Vlaanderen, maar toch wordt erop bespaard. Ik vind dat we een uithangbord als deze opleiding net moeten koesteren! Dat is toch ook maar enkel in het voordeel van de VUB?” ◆

RUBEN CLAESEN

VUB-bib wil zich klaarmaken voor de toekomst

In afwachting van het **Library and Learning Center?**

TEKST: RUBEN CLAESEN
FOTOGRAFIE: MANLY CALLEWAERT, SARAH HAMDI

Het zijn spannende tijden voor de bibliotheek van de Vrije Universiteit Brussel. Het grootschalige Library & Learning Centre (LLC), een hypermodern kenniscentrum dat de VUB samen met de ULB voorbereidt, krijgt langzaam vorm, maar intussen heeft ook de huidige Centrale Bibliotheek op campus- Etterbeek nood aan investeringen. Dreigt de huidige generatie studenten zo de dupe te worden van de toekomstplannen?

”Ter opfrissing van het geheugen: het LLC rijpt al enkele jaren in de hoofden van de zusteruniversiteiten. In oktober 2010 werd een dossier ingediend bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ter financiering van het plan. In de zomer van 2012 kregen de Brusselse universiteiten een positief antwoord: voor de periode tussen 2012 en 2014 wordt 2,135 miljoen euro uitgetrokken voor de studie en planning van het project. Het budget komt uit het Belirisfonds, de samenwerking tussen de federale overheid en het Brussels Gewest om de uitstraling van het gewest te verbeteren. Het totale kostenplaatje bedraagt 21 miljoen euro.

Het geld voor de opstart van het project is dus al binnen, maar het echte werk begint nu pas, weet Nancy Musschebroeck, bevoegd voor infrastructuurplanning aan de Dienst Strategie en Beleidsvoorbereiding van de VUB: “Het project staat nog in zijn kinderschoenen. We hebben op dit moment (tijd van schrijven was 23 november, nvdr.) nog niet met Beliris rond de tafel gezeten om een aantal praktische aspecten te bespreken. Daarna zullen we het project verder kunnen uitwerken.”

DRIE PISTES

Aan ULB-zijde zou enkel de Bibliotheek van Wetenschap en Techniek aan campus Solbosch naar het LLC verhuizen. De VUB daarentegen, had ten tijde van de projectaanvraag bij Beliris de bedoeling om de hele Centrale Bibliotheek naar het LLC over te brengen, maar momenteel wordt dat heroverwogen, zegt Patrick Vanouplines, hoofdbibliothecaris en samen met zijn collega van de ULB de bezieler van het project: “Het kostenplaatje voor de volledige verhuis ligt erg hoog. Daarom bekijken we nu ook twee andere pistes. De eerste is enkel de Wetenschappen en de Ingenieurswetenschappen verhuizen naar de gemeenschappelijke bib. De humane wetenschappen behouden dan hun stekje in de oude bib, zonder meer. De tweede piste is een

verdere uitwerking van de eerste, namelijk ook in de huidige bib de faciliteiten proberen te voorzien die we in het LLC willen inbouwen.”

Door de verhuis van de Wetenschappen en de Ingenieurswetenschappen, ligt dat binnen de mogelijkheden, weet Vanouplines: “Op die manier komt er plaats vrij. Zo zouden we ook in de centrale bib, net als in het LLC, groepswerken beter kunnen faciliteren en zelfs een ruimte voorzien waar studenten een kleinigheid mogen eten, bijvoorbeeld tijdens een groepswork. Dat is vooralsnog niet mogelijk, gelet op het risico op beschadiging van de collectie.”

Net als in het LLC moet er dus een nieuwerwetse leeromgeving mogelijk worden gemaakt waarin het klassieke bronnen- en literatuuronderzoek gecombineerd wordt met studeren, het zogenaamde *massablokken*. “Idealiter gaat dat hand in hand, voegt Vanouplines nog toe. “Dat de Rechtenbibliotheek aan de KUL het massablokken verbiedt, ligt niet in onze visie.”

KRUISPUNT

De ambitieuze plannen doen dromen, maar wordt de bibliotheek in haar huidige vorm momenteel niet verwaarloosd? “Bij onze mensen leeft er een zekere onvrede met de situatie van vandaag”, zegt Frans Van Roy, hoofd van de Publieke Diensten van de Centrale Bibliotheek. Van Roy is administratief coördinator van het frontoffice en hoopt dat de universiteit ook het belang inziet van de noden van vandaag. “De voorzieningen van tien jaar geleden volstonden op dat ogenblik. Maar dat was toen. Nu is het gebruik van de bib heel anders geworden door het massablokken.”

De praktische euvels in de bib lijken in schril contrast te staan met het ambitieuze LLC. Van Roy: “We zien dat de hele campus opgekalefaterd wordt.

Hier is echter nog heel wat werk aan de winkel. De kleine ongemakken bijvoorbeeld, zoals het tekort aan stopcontacten of de studeertafels die niet aangepast zijn aan het gebruik van een laptop.” Van Roy hoort ook vaker weerkerende klachten. “Neem nu het plafond. Enkele jaren geleden is de bedrading vervangen en zijn stukken vals plafond weggehaald. Die zijn nooit vervangen. Bezoekers vragen zich dan af waarom daar niets aan gedaan wordt. Ikzelf ook, trouwens.”

Van Roy blijft echter niet bij de pakken neerzitten: “Onze balie is verouderd, niet meer aangepast aan het huidige bibgebruik en vrij gebruiksvriendelijk, zowel voor het personeel dat voortdurend van hot naar her moet stappen, als voor de bezoekers die niet meteen oogcontact vinden met de baliemedewerker. Bovendien is er weinig ruimte om boeken klaar te leggen, bijvoorbeeld voor avond- en werkstudenten. Daarom hebben we in 2010 de projectaanvraag *Nieuwe Balie* ingediend bij de Gebouwencommissie.” Inmiddels is ook het project *Opfrissing en functionele aanpassing van de leeszalen*, dat onder meer het schilderen van de plafonds en meer accommodatie voor groepswerken inhoudt, ingeschreven in de investeringsbegroting. Nu is het wachten op de concrete uitwerking van de plannen.

Vreest Van Roy dat het LLC investeringen in de huidige bib in de weg staat? “Er is nood aan verandering. Pas op, de Gebouwencommissie is er ook mee bezig, al kan ik me voorstellen dat men zich focust op het LLC. We mogen echter niet vergeten dat zo'n groot project sowieso pas gerealiseerd zal worden wanneer de huidige instroom van studenten de universiteit alweer verlaten heeft. Ook de huidige generatie studenten verdient kwaliteitsvolle dienstverlening, en daarom zou ik *Nieuwe Balie* heel graag gerealiseerd zien.”

Bibliotheekweetjes

DE COLLECTIE

Frans van Roy: “Die verantwoordelijkheid ligt helemaal bij de faculteiten, niet bij het personeel van de bib. Studenten die vinden dat hun collectie verouderd is, moeten dus aankloppen bij hun faculteit. Een verdeelsleutel zorgt per academiejaar voor de bedeling van het budget. Het aankoopbeleid is niet bij iedere faculteit hetzelfde. Bij sommige faculteiten worden de proffen die het eerst aankloppen ook het eerst bedeed, terwijl andere faculteiten meer controle hebben ingevoerd.”

BESCHIMMELDE BOEKEN

“Momenteel gebruiken we vier magazijnen: in gebouw F, in parking B-1 en twee onder gebouw Q. In één van die laatsten zijn er waterlekken geweest. Oude buizen zijn begonnen te lekken en het heeft even geduurd eer het opgelost was. Naderhand bleek dat enkele boeken, hoogstens een tiental, beschimmeld waren. Al bij al is die opslagruimte er nog goed vanaf gekomen.”

OPSLAGTEKORT

In de gesloten parking B-1 plant men een grote, goed ingerichte ruimte die de andere magazijnen zal vervangen. Dat is een goede plaats, waar we de luchtvochtigheid onder controle kunnen houden. Ook het universiteitsarchief zal daar zijn documentenopslag doen. De collecties van de drie andere magazijnen zullen daar dus gecentraliseerd worden, wie weet in afwachting van het LLC. Hopelijk wordt er ook daar een opslagruimte voorzien, want onze collectie zal altijd blijven aandikken. Gelukkig zal dus ook het magazijn met de waterschade binnenkort verleden tijd zijn.”

INFORMATICA

“Het robuuste informaticasysteem op de computers in de bibliotheek zelf is de bevoegdheid van de dienst Informatie- en Bibliotheektechnologie (IBT). Het systeem is zo robuust om de veiligheid van het informaticasysteem te garanderen. Dat sluit sommige functies uit. Of Open Office geen optie is om op de computers te installeren? Dat moet je hen eens vragen.”

Stefaan Renard (IBT): “De uitrusting van de computers in de bib zelf staat nu vrijwel volledig in het teken van enkel het bibliotheekgebruik. Dat is een tijd geleden zo beslist. Die computers naderen wel het einde van hun gebruiksduur en zijn in de niet zo verre toekomst aan vervanging toe. Dan zullen we die computersystemen herevalueren. Het is wel de bedoeling dat VUB-computers ongeveer dezelfde faciliteiten bieden, dat de pc's in de bib en in de computerlokalen dus min of meer gelijkwaardig zijn. Microsoft Office zou daarom de voorkeur kunnen krijgen boven Open Office.” ◆

De valse beeldenstorm

Iconoclasme in de 21ste eeuw

Naar aanleiding van een brutale verkrachting van een HUB-student, stelde Kathleen Cools het plots kort maar krachtig: “Is het een kwestie van cultuur dat de allochtone gemeenschap (man verkleed als vrouw) zich hier aan stoort?” De Terzake-studio toonde zich plots een verhelderend baken, een lichtpunt in een verward debat. Een extreem geval van geweld van enkelen, werd plots symbool voor een breder maatschappelijk onbehagen. De problematiek werd gereduceerd tot een kwestie van cultuur en een zoveelste teken aan de wand dat er iets mis is met Brussel, en dan specifiek met haar onderklasse. De (blanke) middenklasse kijkt al een lange tijd met enige weerzin naar 's lands hoofdstad en deze verhalen bevestigen dan ook enkel de vooroordelen. De reacties erop zijn echter sprekend voor de houding die men aanneemt tegenover de complexe problematiek waartegenover Brussel staat, en met welk onbegrip de hoofdstad te kampen heeft.

Toen Bleri Lleshi, politiek filosoof, liet optekenen dat hij de sociale achterstelling in Brusselse wijken, de jeugdwerkloosheid en de ongelijkheid binnen het onderwijs als belangrijke maatschappelijke factoren beschouwde die verklarend konden zijn voor de manier waarop een omgeving ontstaat waarin jongeren kunnen ontsporen, lokte hij een *Twitterstorm* in een glas water uit. Een verklaring trachten te schetsen blijkt voor velen hetzelfde te zijn als de daden vergoelijken. Zorgwekkend dat hier een samenleving aan het woord blijkt die meer geïnteresseerd is in bestraffen dan in het remediëren van wantoestanden.

Interessanter waren echter enkele andere reacties. Zo was daar Linda De Win, iemand die toch al eens in de hoofdstad komt. Zij deelde op Twitter mee dat ze het Martelarenplein toch niet als een achtergestelde buurt zag. Ze viel van een spreekwoordelijke stoel, maar leek hierbij wel de mentaliteit van de pendelende Vlaming te onderstrepen. De buurt rond het Martelarenplein is geen achtergestelde buurt, het is echter wel een buurt die er na sluitingstijd volledig verlaten bij ligt. Het

probleem ligt hier niet bij de sociale status van de buurt, maar bij het gebrek aan sociale controle. De erfenis van Vanden Boeynants en konsoorten moet gelukkig zijn plaats op de beklagdenbank niet innemen. Dat dit wordt aangehaald toont echter weer hoe vaak het debat over Brussel wordt gevoerd door zij die slechts *en passant* bekend zijn met de hoofdstad.

In een golf van verontwaardiging doken 's lands iconoclasten ook weer op. Zij die de politiek correcte consensus wilden doorbreken en de zaken stellen als ze zijn. In *De Standaard* was er een hallucinante column van Veerle Beele, die ze afsloot met de boodschap dat ze haar zoon, als deze in Brussel uitging, zou blijven aanmoedigen om waakzaam en *streetwise* te blijven, en voegde daaraan toe: “Of dat nu politiek correct is of niet.” Over welke politieke correctheid mevrouw Beele het exact heeft, is moeilijk uit te maken. Els De Pauw wist in *De Morgen* dan weer op te roepen tot actie. Waaruit die actie dan moet bestaan? Een omvattend plan om een maatschappelijke problematiek in zijn juiste context te schetsen? Een plan om verwaarloosde wijken terug op te waarderen? Een actie om de verschillende Brusselse bevolkingsgroepen met elkaar in contact te brengen? Neen, mevrouw De Pauw eiste dat we met z'n allen met naaldhakken aan en lippenstift op door de wijken van het rapaille zouden gaan marcheren. Wat dergelijke actie exact moet bewerkstelligen buiten een misplaatst moreel superioriteitsgevoel voeden, daar hebben we het raden naar.

De verontwaardiging van de blanke middenklasse lijkt zich in niet veel meer te vertalen dan een oproep tot een ludieke betoging. We zullen dat allochtone crapuul wel eens een lesje leren. *Voorwaarts kameraden, pruik op en verstand op nul!* Het moedig benoemen van de daders, een grootse overwinning voor geplaagde, gemarginaliseerde groepen. Als we ergens in uitblinken, is het wel elke manifestatie in een dorpsfeest omtoveren, en dat dreigt ook hier weer te gebeuren. Over de oorzaken moeten we het niet hebben, want die zijn bekend. De daders straffen en een maatschappelijke

eensgezindheid bevorderen, daar liggen de prioriteiten.

In het teken van het *franc-parler* dat wordt aangemoedigd door commentatoren allerhande, ben ik echter wel bereid om hier even neer te pennen wat problematisch is. Wanneer er gesproken wordt over “de problemen benoemen” en “niet politiek correct zijn”, is dit eigenlijk een omweg voor de, voornamelijk blanke, middenklasse om hun maatschappelijk onbehagen te uiten. Een onbehagen dat geaccentueerd wordt door racistische en xenofobe overtonen, een wantrouwen tegenover de bevolkingsgroepen die de middenklasse (nog) niet vervoegd hebben. De erfgenamen van Oswald Spengler jammeren over de ondergang van het Avondland, zoals zovelen van hun voorgangers de afgelopen 100 jaar. In dit opzicht is dit een beeldenstorm in een glas water. Het enige beeld dat bestormd wordt, is er één dat uitgevonden is door zij die zich haast pathologisch in een slachtofferrol wensen te wentelen. Dat er problemen zijn, ontkent niemand, maar we gaan ze niet oplossen door onbestaande politiek correcte muren te slopen.

Het heeft weinig zin om telkens te affirmeren hoeveel hoger men op de morele ladder staat dan de homohaters, criminelen en extremisten. Het herhalen van de eigen morele superioriteit wordt hierbij gebruikt als vrijbrief om kritische reflectie over ons maatschappelijk model af te houden. Wil men werkelijk bijdragen aan ons samenlevingsmodel, dan moeten de culturele mantra's als eenheidsverklaring worden opgeborgen en de Brusselse, Belgische en Europese realiteit in al zijn facetten aan bod komen. Brussel bestaat niet in een vacuüm, en tot nader order kunnen we onze ongewensten nog niet ver van de middenstand, in een of andere *banlieu*, afzonderen. Het trieste feit blijft dat individuele schanddaden in België in 2012 enkel nog lijken te dienen om de bestaande karikatuur te bevestigen. In dat opzicht is Brussel, in tegenstelling tot wat Bruno De Lille beweert, wél de Far West. Want net als de Far West beantwoordt Brussel in de realiteit nog amper aan het beeld dat er van geschetst wordt.

“Niemand mag nog sterven door een *idiot* abortusverbod”

Emotionele protestwake aan Ierse ambassade

Een honderdtal sympathisanten van de overleden Savita Halappanavar trotseerde tijdens een protestwake op woensdagavond 21 november de bittere koude aan de Ierse ambassade in Brussel. Savita overleed op 28 oktober nadat een ziekenhuis weigerde een abortus uit te voeren wegens een strikte naleving van de Ierse wetgeving. Emotioneel geladen getuigenissen slaan in als een bom. Tientallen kaarsjes vechten een strijd uit met een stevige wind. Spandoeken en plakATEN ventileren dezelfde frustratie: nooit meer mag een vrouw slachtoffer zijn van een conservatieve abortuswetgeving.

TEKST: PIET VAN DE VELDE
FOTOGRAFIE: MANLY CALLEWAERT

Meer dan een spandoek schreeuwt in blokletters: “*NEVER AGAIN.*” De vastberadenheid van de demonstranten druïpt van hun gezichten, want koude regen houdt hen tegen. Ze trotseren dapper de natuurelementen voor een herziening van de Ierse abortuswetgeving. Organisator Michael Pidgeon riep via Facebook alle Ieren in België, alsook andere Europeanen, op om hun solidariteit te tonen met de Ierse vrouwen. De deelnemers zijn woedend op het achterhaald verbod op abortus. De dood van de zwangere Savita Halappanavar is voor hen een teken aan de wand. Het is genoeg geweest. In de hoofdstad van Ierland, Dublin, kwamen op zaterdag 17 november 25 000 Ieren op straat om hun onvrede over deze situatie uit te drukken. De protestactie van woensdag in Brussel maakte deel uit van internationaal protest, want op hetzelfde moment waren er ook acties in andere Europese hoofdsteden.

SARDIENEN

De demonstranten krijgen van de politie een uur de tijd om actie te voeren. Alle sympathisanten moeten samentroepen op een klein stukje stoep en parkeerplaats tegenover de Ierse ambassade. De actievoerders lijken gevangens als sardijnen in een

blik tussen de dranghekken van de politie en het voetpad. Er is nauwelijks beweegruimte. Zodra iemand zijn voeten beweegt, duwt die iemand anders uit balans. In deze opeengepakte massa valt een bonte verzameling van talen te horen, maar alle geluid ebt volledig weg tijdens de minuut stilte ter nagedachtenis van de Ierse vrouw met Indische roots. Alleen een voorbijrijdende ambulancesirene verstoort dit ingetogen moment.

Savita Halappanavar, een 31-jarige tandarts, was al 17 weken zwanger toen ze in het universiteitsziekenhuis van Galway werd opgenomen. Op dat moment had de vrouw een miskraam, maar bij de foetus werd een hartslag vastgesteld. Volgens de Ierse wetgeving is dit voldoende om elke ingreep die zou leiden tot een abortus gelijk te stellen aan

moord. Ierland behoort tot het kleine groepje landen, zoals Polen en Malta, waar abortus nog steeds verboden is. Savita en haar kind overleefden de miskraam niet.

LAATSTE DRUPPEL

De demonstranten proberen zo goed mogelijk de kaarsen voor Savita te beschermen tegen de koude wind. Het sereen tafereel draagt een ongemakkelijke bedaardheid uit. De sympathisanten zijn gekrenkt in het diepst van hun ziel, maar ze willen respectvol omgaan met deze menselijke tragedie. Als drijvende kracht achter deze protestwake heeft Michael Pidgeon een centrale boodschap: “We zijn kwaad op de Ierse overheid, maar we willen eerbiedig omgaan met Savita's dood. Wij moeten

“Soms kan je gewoon de woorden niet vinden om iets logisch te kunnen uitleggen, omdat de hele situatie zo absurd is.”

“Wij moeten Savita niet recupereren als een martelaar van onze zaak, maar haar dood is de laatste druppel.”

haar niet recupereren als een martelaar van onze zaak, maar haar dood is de laatste druppel. Nu is het genoeg geweest.” Tijdens zijn speech probeert hij te balanceren op een hek dat als geïmproviseerd podium dienst doet. Toch blijft zijn toespraak beheerst en respectvol. Niet zoals de veeleer politieke, opruiende toespraak van Anja Deschoemaker van LSP/PSL. Haar stem dondert door de megafoon en kookt van woede bij deze onrechtvaardigheid.

Volgens de Ierse krant *The Irish Times* vroegen Savita en haar echtgenoot meermaals om een abortus uit te voeren, maar stuitten ze telkens op een *njet* van de behandelende artsen. Op het uitvoeren van abortus staan in Ierland zware straffen, zelfs opsluiting. Nochtans was er in 1992 een uitspraak van het Ierse hooggerechtshof, die bepaalde gevallen van abortus toelaat “wanneer het leven van de vrouw in ernstig gevaar is, inclusief wanneer de kans bestaat dat de vrouw zelfmoord gaat plegen.” Hoe kan het dan dat de dokters niet ingrepen? “Omdat er, buiten alle wettelijke bepalingen, in Ierland ook nog eens een taboesfeer heerst over dit onderwerp, zeker in het conservatieve noordwesten van het land”, vertelt Anthony Van den Berg, die een tijd in Ierland gewoond heeft en nu zijn medeleven komt betuigen. “Zeker in het meer rurale gedeelte van het land is er een fel verzet tegen abortus.” Hij begrijpt het niet, zeker wanneer hij de

vergelijking aangaat met België is het voor hem moeilijk om de juiste woorden te vinden. “Soms kan je gewoon de woorden niet vinden om iets logisch te kunnen uitleggen, omdat de hele situatie zo absurd is.”

De vraag blijft echter of dit soort van protestacties effect heeft op de legislatieve macht in Ierland. De Ierse politici betreuren de dood van de vrouw, maar directe gevolgen worden niet eerstdaags verwacht. Ze willen liever de resultaten afwachten van het gerechtelijk onderzoek. De religieus getinte anti-abortus beweging, oftewel *pro-life movement* heeft al een tegenoffensief ingezet. Zo verklaarde dominee Shenan J. Boquet, president van *Human Life International* (de grootste pro-life groep in Ierland), dat bepaalde mensen “het katholiek ethos in een slecht daglicht willen plaatsen” en dat ze “de dood van Savita misbruiken voor eigen politiek gewin.”

CATHARSIS

Maar op de protestactie in Brussel spreekt elke demonstrant met een intense overtuiging. Geraldine McCenna, Ierse en vertaler bij de Europese Commissie, deinst evenmin terug van een straffe uitspraak. Telkens als ze een punt wil maken, balt ze haar vuist en hamert ze door over het belang van vrouwenrechten. Door haar hevig lichaamstaal wiegelt haar zoon in zijn draagzak langs alle kanten.

“Ik heb zelf een zontje en hou zielsveel van mijn kind, maar een vrouw moet het recht hebben op een abortus. Het is vandaag 2012 en niet langer 1012. Niemand mag sterven door een idiote abortuswetgeving.” Haar verontwaardiging is groot en haar ogen vullen zich met verbolgenheid. Ook andere gezichten spreken boekdelen, maar op allemaal kan je dezelfde boodschap lezen: “Hoe lang moet deze gotspe nog duren voor er schot in de zaak komt? Het heeft onderwijl al lang genoeg geduurd.”

De emotioneel meest aangrijpende toespraak komt van een blond Iers meisje. Ze bedankt iedereen voor zijn aanwezigheid, want het probleem in haar land is volgens haar onaanvaardbaar desastreus. Ze wijst erop dat de druk op de Ierse regering moet aanhouden, anders zal ze dit incident te gemakkelijk naast zich neerleggen. De emoties nemen al gauw de bovenhand en na een paar zinnen breekt haar stem. Hier en daar wordt een traan weggepinkt. Maar ze herneemt haar adem en zet moedig verder. Op het einde van haar speech breekt voor de eerste keer die avond een luid applaus los. Het is een catharsis voor de aanwezigen. Een vrouw van middelbare leeftijd knijpt eens stevig in de hand van haar man en hij beantwoordt het gebaar met een kus op de wang. Hun ogen wisselen een begripende blik uit.

De hele manifestatie verloopt vreedzaam en de vijf aanwezige politiemannen moeten nergens ingrijpen. Op het einde van de protestactie gaat iedereen weer rustig zijn eigen weg en de ordediensten verwijderen de dranghekken. Herfstbladeren en toevallige voorbijgangers vullen opnieuw het voetpad. ❖

Reeks: studentenbewegingen anno 2012

Chili

“Studenten aller landen, verenigt u!”

Zoekend naar een luisterend oor voor hun steeds luidere stem, ontknopen studenten over de hele wereld zich van hun campus om de straat op te trekken. Allen hebben ze karakteristieke eisen waar ze niet van wensen te wijken en als gemeenschappelijke factor een brandend idealisme. In deze reeks richt *De Moeial* maandelijks zijn aandacht op een ander land, waar de maat voor studenten, om welke reden dan ook, vol is. Deze maand: Chili.

José Pedro Valera, een Uruguayaanse negentiende-eeuwse intellectueel proclameerde ooit dat “net zoals het zonlicht, onderwijs voor iedereen moet zijn.” In Uruguay gaat het de laatste jaren, mede dankzij het aantreden van president José Mujica, steeds beter op het vlak van onderwijs. He-las doen niet alle Latijns-Amerikaanse landen het even goed. Zo is daar Chili, land van prachtige panorama's, *maté*, innemende mensen en bovenal ongelijkheid. Sinds 2009 betogen studenten en scholieren bijna onophoudelijk voor een beter beleid en het dichten van de sociale kloof. Aan stoppen willen ze niet denken. Wat begon met een schamele 1200 studenten en evenveel spandoeken groeide uit tot een beweging die op haar hoogtepunt twintig keer meer aanhangers kende.

De beweging is uitzonderlijk om vele redenen, niet in het minste om haar doel. De studenten richten hun pijlen vanaf het begin namelijk niet naar de rectoren, dan wel naar de regering. Ze eisen een herschrijving van de grondwet van dictator Augusto Pinochet, die dateert van 1988. Net hierom is het onmogelijk de beweging van vandaag te begrijpen zonder het Chili van gisteren te kennen.

DICTATORIAAL RESIDU

De geschiedenis van Chili nam een tragische wending toen Salvador Allende in 1973 stierf tijdens

een door de CIA gestuurde staatsgreep. Allende had in 1970 met een nipte meerderheid de presidentsverkiezingen, die internationaal met argusogen werden gevolgd, gewonnen. Zowel de KGB als de CIA braken hun spaarpotjes om de campagne te sturen, de één met meer succes dan de andere. Gedurende drie jaar leidde Allende het land met een beleid van nationalisering en collectivisering en gedurende drie jaar werd hij geschuwd door *Uncle Sam*. Tot 11 september 1973, toen het Chileense leger, aangezet door de Amerikaanse geheime dienst, een staatsgreep pleegde en er een einde aan Salvador Allendes leven kwam. Officieel luidt zijn doodsoorzaak zelfmoord.

Generaal Augusto Pinochet nam het leiderschap op zich en zou dit behouden gedurende zeventien jaar. Wat volgde was een zwart hoofdstuk in de geschiedenis van Chili. De dictatuur kostte aan duizenden mensen het leven, de vrijheid en de vrede. De stuitende schennis van mensenrechten staat gegrift in het collectieve geheugen van het Chileense volk en de bijbehorende constitutionele restricties geïnstitutionaliseerd in de wetboeken. Hoewel Chili ondertussen al twee decennia leeft onder democratisch verkozen regeringen zijn residuen van de dictatuur nog aanwezig in het openbare leven. De grondwet die Pinochet in 1988 invoerde en geïnspireerd werd door de neoliberale Chicago Boys, is namelijk nog steeds van kracht.

LOZE BELOFTES EN POLITIEKE IMPASSE NA PINOCHET

Waar onderwijs voor het aantreden van Pinochet een gratis aangelegenheid was, is dat nu wel even anders. De Chileense studenten klagen daarom de ongelijkheid aan die gevoed wordt door dit voortdurend vastklampen aan een dictatoriale grondwet. Hoewel de dictatuur enorme problemen heeft achtergelaten in bijna alle sectoren – onderwijs, sociale zekerheid, vervoer, gezondheidszorg, arbeidswetgeving, et cetera – werden deze de afgelopen decennia vooral op politieke impasse onthaald. De Chileense studenten willen het dictatoriale nalatenschap vernietigd zien. “De regering wil te allen prijzen een model verdedigen waarvan we hebben aangetoond dat het mislukt is”, zegt Camilla Vallejo, een van de leiders van de beweging. “De structuur dateert van de dictatuur (1973-1990) en nu wil men daar nog verder in gaan.”

Dankzij de belofte van verandering werd Sebastián Piñera in 2010 verkozen tot president en kwam hiermee de eerste democratisch verkozen rechtse regering in vijftig jaar aan de macht. De beloftes bleken twee jaar later voornamelijk loos te zijn geweest. Chili groeide uit tot een economisch welvarend land met een markt die zo open was dat het neoliberalen aller landen natte dromen bezorgde, maar het is de bevolking die de

prijs hiervoor betaalt. Chili rekent zich tot één van de landen met de grootste sociale ongelijkheid ter wereld en kan deze niet langer dekken door te zwaaien met een jaarlijkse economische groei van 6%. Aan de economische crisis is het land ontsnapt, maar de sociale crisis woekert er als nergens anders.

DE SOCIALE KOST VAN ECONOMISCHE GROEI

Van alle landen in de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) geeft Chili het minste geld uit aan onderwijs. Toch liggen de onderwijskosten nergens hoger. Zo hoesten ouders 40% van hun inkomen op om hun kinderen van onderwijs te voorzien en studeren studenten af met een gemiddelde schuldenlast van 40 000 dollar. Deze schuldenberg kunnen studenten zelden op minder dan tien jaar terugbetalen. Studeren aan de *Universidad de Chile*, een openbare universiteit in de hoofdstad, kost bijvoorbeeld 3 400 dollar per jaar, een opmerkelijk hoge kost voor een land waar het gemiddelde jaarinkomen op 8 500 dollar ligt. De kwaliteit komt evenmin overeen met de kosten. Niet zelden zijn lokalen in slechte staat, ruimtes zonder verwarming of goede verlichting zijn de norm. De nationale resultaten zijn evenmin om over naar huis te schrijven; als het op lezen aankomt bengelt Chili ergens onderaan de internationale lijst.

De erfenis van Chili's neoliberal beleid wordt na dertig jaar pijnlijk duidelijk. Betering zit er evenmin aan te komen onder Piñera. In Chili, net zoals in de rest van het Zuid-Amerikaanse continent, verdeelt een oligarchie van welgestelde families en economische zwaargewichten de politieke macht onderling. Een berekening wijst uit dat de vijf miljoen armste Chilenen, ongeveer één derde van de populatie, samen minder verdienen dan de vijf rijkste Chilenen. President Sebastian Piñera mag zich met een persoonlijk fortuin van 2,4 miljard dollar tot dit clubje rekenen en zag tijdens zijn eerste jaar als president zijn rekening met 200 miljoen dollar aanzwellen. Rolf Luders, voormalig minister van Financiën onder Pinochet, verdedigt Piñera: "Zijn rijkdom is slechts relatief. Natuurlijk is hij rijker dan arme Chilenen, maar vergeleken met rijke Amerikanen is hij niet zo rijk." Toch rekent *Forbes* Piñera tot de vijfhonderd rijkste lui ter wereld.

SOCIALE APARTHEID, MAAR GEEN SOCIALE APATHIE

De decadente rijkdom van duizenden weegt op tegen de revoltante armoede van miljoenen. Het is net deze segregatie waaraan de studenten van Chili een einde willen stellen; voor hen is het tijd dat Chili beantwoordt aan de vraag van de bevolking in plaats van aan die van de investeerders. De nieuwe generatie studenten is de eerste die zich de dictatuur niet herinnert en in plaats van illusies, ambities koestert. Hun grootste ambitie is een einde maken aan de sociale apartheid waarbij toegang tot het onderwijs afhangt van koopkracht en niet van geschiktheid. In 2006 kende Chili al een eerste golf van protesten, aangevoerd door middelbare scholieren. Deze protesten staan inmiddels bekend als de *Pinguïnrevolutie*, een naam die ze dankt aan de zwart-witte schooluniformen van de manifes-

tanten. Drie jaar later zijn de scholieren studenten en beseffen ze dat de toen aangereikte schikkingen maar pleisteroplossingen waren en dat er in realiteit amper iets is veranderd. Ze trekken opnieuw de straat op.

Op 4 augustus 2011 volgt de climax van de protesten die al maanden aan de gang zijn en gekenmerkt worden door het hardhandige optreden van de oproerpolitie. Mede door dat repressieve optreden van de politie kent de beweging een enorme groei. De houding van vele studenten verandert van onverschillig naar solidair en inmiddels schaaft 80% van de bevolking zich achter de beweging. Ouders, leerkrachten, arbeiders tot zelfs taxichauffeurs betogen mee. De woede groeit wanneer een

16-jarige scholier op 25 augustus tijdens een nationale betoging getroffen wordt door een kogel en sterft aan zijn verwondingen. Hoewel het politiegeweld internationaal wordt veroordeeld, wijken de agenten niet van hun methodes. Als argument halen politici aan dat "er zekerheid gecreëerd moet worden voor investeerders" – 'radicalen' moeten zo begrijpen dat hun gedrag 'anti-democratisch' is.

CHILEENS DOORZETTINGSVERMOGEN

De bevolking ruilt echter angst in voor een nieuwe mentaliteit van moed. Voor het eerst sinds het begin van de militaire dictatuur durft de bevolking opnieuw in grote getale van zich te laten horen. Gevolgen blijven evenmin uit. Op 25 november 2011 nemen tegelijk in Chili, Argentinië, Brazilië, Colombia, Honduras, Mexico, Paraguay en Uruguay studenten deel aan een Latijns-Amerikaanse mars in solidariteit met de Chileense studenten. Ook duikt Piñera's populariteit naar 26%, het laagste cijfer ooit voor een zittend Chileens president. Een alarmbel waar hij wel naar kiest te luisteren – al is het maar met een half oor. President Piñera kondigt in zijn begroting voor 2012 een ruimte van

11,65 miljard dollar aan voor onderwijs, een stijging van 7,2%, vergeleken met een stijging van 5% van het totale budget. Uiteindelijk is er geen substantiële stijging van de onderwijsfinanciering. Ook volgen er enkele halfslachtige voorstellen en een kabinetswissel, maar al bij al is het niet genoeg om de studenten te sussen.

Zij zeggen niet te zullen wijken van hun eisen tot er een einde komt aan het ondemocratische Chileense beleid. De studenten wensen een directe financiering voor de instellingen zodat de kwaliteit van het onderwijs gewaarborgd blijft. Ze keren hun rug naar de handvol studiebeurzen die uitmuntende studenten kunnen verkrijgen, en naar de ontzaglijk hoge studieleningen. Volgens een officiële poll van de Unie der Chileense Leerkrachten staat ondertussen 90% van de bevolking achter een beter beheer van het onderwijs en, niet onbelangrijk, achter constitutionele veranderingen. De geloofwaardigheid van de politieke klasse hangt ondertussen de een afgrond en al maar sneller wordt duidelijk dat de regering liever tegen het volk dan voor het volk wilt werken.

DE VRUCHT VAN DE CHILEENSE WINTER

De maandenlange mobilisatie, ongezien in de moderne Chileense geschiedenis en ondertussen bekend als de *Chileense Winter*, blijft onverbiddelijk duren. Maar hebben de studenten uiteindelijk baat gehad bij de aanhoudende stakingen en protesten? Hoewel niet weinigen moedeloos zouden worden na jarenlang hun stem schor te hebben geschreeuwd, is het tegendeel het geval voor de Chileense studenten. Ze beseffen maar al te goed dat de regering slechts mondjesmaat toegevingen wil doen en niet zal wijken van een liberaal beleidsmodel, maar ze zijn zich evengoed bewust van de nasleep die hun beweging kan hebben. De Chileense studenten én scholieren vertegenwoordigen namelijk niet enkel de jongeren, maar bovenal het misprijzen van de gemeenschap over de dictatoriale openbare zorge sectoren.

De strijd is dus geenszins gestreden, noch is het revolutionaire vuur gedoofd. Toen de Pinguïnrevolutie in 2006 eindigde, stierf die niet uit. De scholieren van toen zijn de studenten van nu en deze studenten, wel, dat zullen de leiders van morgen zijn. Bovendien is de grootse mobilisatie met pieken van 200 000 demonstranten er één die de Chilenen mee zullen dragen in hun mentaliteit. De restanten van de dictatuur zijn er nog op juridisch vlak, maar het volk schudt ze stilaan uit zijn geest. De kracht om zich als natie achter één doel te scharen was ongezien. Voorts heeft de studentenbeweging ook de rest van het continent getekend. In steeds meer Latijns-Amerikaanse landen krijgen zestienjarigen dankzij hun inzet voor en inzicht in politieke problematiek de kans om naar het stemhokje te trekken. In Cuba, Brazilië, Ecuador en Nicaragua mogen zestienjarigen al stemmen. In Cuba en Nicaragua is het verplicht, in Ecuador en Brazilië optioneel. In Chili is er nu ook een voorstel ingediend bij de regering om dit mogelijk te maken. De luide, doch jonge Chileense stemmen zijn op weg gehoord te worden. ♦

PAOLA VERHAERT

"GEEN RIEK OM AAN ONS GAT TE KRABBEN"

MELKBOEREN PROTESTEREN

TEKST: JOREN JANSSENS
FOTOGRAFIE: MANLY CALLEWAERT

VANUIT ALLE UITHOEKEN VAN EUROPA ZAKTEN OP 26 EN 27 NOVEMBER ONTEVREDEN MELKVEEHOUDERS AF NAAR DE EUROPESE WIJK OM TE PROTESTEREN TEGEN DE LAGE PRIJZEN OP DE MELKMARKT. NAAR GOEDE GEWOONTE GING HUN AANWEZIGHEID NIET ONOPGEMERKT VOORBIJ. DE EUROPESE MELKBOEREN WEIGERDEN ZICH TE WENTELN IN DE PASSIEVE ROL DIE DE GESCHIEDENIS HEN TOEDICHT. "DE MARKT STAAT IN BRAND EN WE ZULLEN BLUSSEN MET MELK, WANT DAT IS GOEDKOPER DAN WATER."

“De Europese Unie maakt ons tot slaven van speculanten.”

Tractoren blokkeerden de brede omgeving van de Europese wijk, terwijl zo'n 2000 boeren het Luxemburgplein voor het Europees Parlement bezetten. Eén van hen was de 47-jarige Yolinde, een rasechte boerenvrouw: pet van de Nederlandse Melk- veehouders Vakbond, blonde vlecht, bodywarmer en de jeans in de laarzen getukt. Haar melkveehouderij wordt zolang ze zich kan herinneren binnen de familie doorgegeven. Ze steekt gepassioneerd van wal wanneer ik haar vraag of ook haar kinderen nog zullen kunnen genieten van de generatiearbeid. “De markt is moordend”, tiert ze boven het oorverdovende geknal van voetzoekers. “Maandelijks maken we zo'n 60 000 euro verlies, dus ik zie niet in hoe we deze doodstrijd nog lang kunnen volhouden. Momenteel hebben we geen riek om aan ons gat te krabben. Elke maand is weer een gevecht om rond te komen. De marktprijs, voor mezelf zo'n 24 cent per liter, is niet mee geëvolueerd met de stijging van de grondstofprijs waardoor produceren meer kost dan het opbrengt. Boerenbedrog. Om rond te komen zou een minimumprijs van 40 cent per liter moeten worden ingesteld.”

De toekomst van de melkindustrie staat op het spel, hoor je langs alle kanten. Een wat verdwaald uitzierende Zwitserse jongeman die zijn arm laat rusten in een draagdoek, wil me maar al te graag te woord staan over de volgende generatie melkboeren, op voorwaarde dat ik hem een sigaret rol. Zijn keurig getrimde baard en verzorgde huid, verraden een leven aan de zijlijn van het boerenbestaan. “Ik ben naar Brussel afgezakt in naam van mijn vader. Ikzelf en veel van mijn generatiegenoten hebben het boerenleven al lang de rug toegekeerd. Een gebrek aan toekomstperspectief en een blijvend stigma verdrijft ons van het platteland. In Zwitserland legt de zuivelindustrie de melkveehouders dwingende quota op. Als die niet gehaald worden dreigen monsterboetes. We staan machteloos tegenover het grootkapitaal en het agrarisch beleid van

de Europese Unie dat ook Zwitserland in z'n greep houdt. Vandaag vraag ik waardigheid voor mijn vader.”

Intussen schellen donderpreken door de luidsprekers die werden opgesteld voor het Europees Parlement. Delegaties van Ierland, Frankrijk, Nederland, Duitsland, Polen tot zelfs Kroatië toe, brengen een verhaal gelijkaardig aan dat van Yolinde: bittere wanhoop en een vrees voor hun overleven en dat van het boerenleven dat hen zo nauw aan het hart ligt. Elke getuige is slachtoffer van hetzelfde euvel: een substantiële overproductie van melk op de geïntegreerde Europese markt. Met de afschaffing van het productiequotum in 2015, dat er nu al niet naar behoren in slaagt om de marktprijzen onder controle te houden, ligt een verdere verslechtering van de markt in het verschiet. De European Milk Board pleit daarom voor voor de instelling van flexibele melkquota. Een centraal monitoringssysteem zou hierdoor op geregelde tijdstippen de productiequota kunnen verhogen of verlagen naargelang de vraag en aldus de speculanten vleugellam maken en de melkprijzen stabiliseren.

De melkveehouders kijken voor deze oplossing naar de Europese Unie. De boeren durven nogal eens afgeschilderd te worden als tegenstanders van de vooruitgang en criticasters van de Europese Unie, maar niets is minder waar. De melkboeren zijn niet tegen de Europese Unie *an sich*, maar wel overtuigd antivrijemarkt. “Jammer genoeg overlappen beide steeds vaker”, stamelt een halfbejaarde melkboer die zich wankel vastklampt aan een vaandel van het Zuid-Duitse Baden-Württemberg. Een Franse collega met Duitse tongval valt hem bij: “De Europese Unie maakt ons tot slaven van speculanten en de zuivelindustrie die ze gretig in bescherming neemt. Handen schudden met een bankier of zakenman levert ongetwijfeld mooiere foto's op, maar ondertussen blijven wij wel in de kou staan. Daarom sta ik hier vandaag wederom in

Brussel, voor de toekomst van mezelf en mijn collega's die er vandaag niet konden bij zijn vanwege de hoge werkdruk.”

Met het einde van de toespraken, verdwijnt ook elk gevoel van gemoedsrust. De gelaten sfeer maakt plaats voor woede. 15.000 liter melk wordt onder luid gejuich op de gevel van het Europees Parlement gespoten. Ook de colonne ordetroepen die het parlement moet beschermen tegen een woeste menigte krijgt de volle laag. Aan de barricade van prikkeldraad troept een boerenmassa samen in een poging het fort in te nemen. De onrust wordt beantwoord met matrakken en traangas. Intussen vatten strobalen en rubberen banden vlam in de Trierstraat en op het Luxemburgplein. De donkerzwarte rook die opstijgt uit de straten herschept de melkwitte gevels tot grauwgrijze façades. Een occasionele windvlaag waait de rook tot bij het strijdtafereel waar melkboeren en politie elkaar onverminderd blijven bekampen. De dikke rook vermengd met het traangas maakt ademen haast onmogelijk. Een betere uiting van de grimme sfeer is moeilijk in te beelden.

De ganse avond lang voltrekt zich een kat-en-muisspel tussen politie en jonge melkboeren. Naast voetzoekers werd de politie sporadisch belaagd met zowat alles wat niet verankerd zat in de kasseien van het Luxemburgplein: van vuilnisbakken tot dranghekken, bierflesjes en dode kippen. Twee politieagenten met een verhoogd *gendarme-allure* en hoge aabaarheidsfactor proberen tot op de vernedering toe, de gemoederen te bedaren.

Of de acties van de melkveehouders indruk zullen maken op de Europese beleidsmakers, zal de toekomst moeten uitwijzen. Eén ding staat echter als een paal boven water: voor de melkveehouders is het nu of nooit, en ze deinzen er niet voor terug om met grove middelen een momentum te creëren. ♦

En in ander nieuws...

THOMAS DEVLIEGERE

Het lijkt haast of alle kwaliteitskranten zijn in hun waarneming van een post-ideologische samenleving vergeten te berichten over wat er werkelijk in de wereld gebeurt. Sla een willekeurig weekend eens de drie Vlaamse kwaliteitskranten (*De Morgen*, *De Standaard* en *De Tijd*) open en ga op zoek naar een uitgebreide sectie internationaal nieuws. U zult merken dat die, en dat in tijden van globalisering, opvallend afwezig zijn. Wat we wel krijgen is een buitenproportionele hoop iLifestyle: webcultuur, gadgets, gamesreviews en elke zes maanden een nieuwe opinie van dezelfde zelfverklaarde – of mediaverklaarde – opiniemaker.

De Moeial biedt u hier niet alleen een greep uit het aanbod van internationaal nieuws dat u misschien is ontgaan, maar probeert u ook aan te zetten om, dringend, meer en internationaler nieuwsbronnen te raadplegen en alle beweringen te controleren op waarheid. Dit allemaal, dierbare lezer, om u te behoeden voor een premature Fukuyamaanse zaadlozing; en ook wel om uw geestelijke gezondheid op een acceptabel peil te houden.

Het is een bedje waarin de meeste media doodziek zijn; onder het deken geloven ze *doublethinkgewijs* nog steeds in het nieuwsmonopolie van de westerse AP/Reuters-prefabpropaganda. De tijd van de pers is voorbij, leve de media! Onderzoeksjournalistiek lijkt voorbehouden voor de happy few die er een lijvig boek over kunnen publiceren. De rest moet volgen, zo snel mogelijk publiceren, zo weinig mogelijk vragen stellen en de boomstam in de informatierivier vooral niet loslaten, want divergerende ideeën zijn ofwel een opinie, ofwel waanvoorstellingen van een gek die in samenzweringstheorieën gelooft.

Maar we gaan misschien een beetje te snel, of te ver. Laten we het eenvoudiger maken. Laat ons de vraag stellen: “Wat is de primaire bron van internationaal of nationaal nieuws voor Jan, Piet, Joris en Korneel?” Volgens recent onderzoek van het Amerikaanse onderzoekscentrum Pew Research geeft

65% van de respondenten in de leeftijdscategorie 18-29 aan dat dat het internet is, waarmee voor het eerst in de geschiedenis Koning Televisie van zijn troon wordt gestoten. Dat het internet de volgende jaren alleen maar aan belang zal winnen op dit gebied, is even klaar als een vooruitschrijdende bevolkingspiramide. Op zoek naar goed internationaal nieuws bij onze Vlaamse kranten, dus.

De Morgen voorziet al geen op zichzelf staande sectie *internationaal* meer op zijn website, net zomin als *De Standaard* of *De Tijd*. Internationaal nieuws wordt tussen al het andere nationale nieuws geplaatst, wordt met moeite nagelezen en is heel vaak een klakkeloze overname van de AP/Reuters-machineries, met die vervelende spellingsfouten er gratis bovenop.

Er bestaan echter nog persagentschappen of media-outlets buiten voorge-noemde, waaronder Russia Today (RT), France24 en het Latijns-Amerikaanse TeleSUR. Ze geven een verfrissende kijk op internationale gebeurtenissen die soms moeilijk rijmt met de inhoud van Westerse media zoals CNN en BBC. In 2012 vond Pew dat RT het meest populaire nieuwskanaal was op YouTube en diezelfde Russen waren in augustus van hetzelfde jaar genomineerd voor een Emmy omwille van hun verslaggeving omtrent de Occupy Wall Street-beweging. Het loont dus in elk geval de moeite om eens verder te kijken dan onze neus lang is.

Vooraleer ik u loslaat, lieve lezer, zou ik u nog even een kleine vrijwillige opdracht willen meegeven. Let bij het lezen van onze Vlaamse (of internationale) nieuwsbronnen eens op het gebruik van de aanhalingstekens bij citaten en bekijk van dichtbij de waarheid of leugen die in die beweringen zit verrat.

Op de volgende pagina volgt een bijzonder summier greep uit gebeurtenissen in de wereld die slechts weinig aandacht kregen.

Amnesty International: “Bahrein onderdrukt demonstranten met stilzwijgende goedkeuring van het Westen”

22 NOVEMBER - Een jaar na de uitbarsting van protesten in Bahrein, blijft de heersende monarchie zich schuldig maken aan ernstige schendingen van de mensenrechten tegen activisten. Amnesty International uit sterke kritiek op de VS en het Verenigd Koninkrijk voor het negeren van de repressie, en dringt aan op actie.

In november 2011 onderzocht een panel van mensenrechtensdeskundigen de opstand in Bahrein en de nasleep ervan. In juni 2012 stuurde het panel een follow-up-eenheid naar Bahrein om de voortgang van de uitvoering van aanbevelingen na te kijken. Amnesty International kon aantonen dat mensenrechtenactivisten steeds talrijker worden gearresteerd en lastiggevalen.

“De oprichting van de onafhankelijke onderzoekscommissie en haar verslag werd beschouwd als een baanbrekend initiatief, maar een jaar later is de belofte van betekenisvolle hervorming verraden door onwil van de regering om de belangrijkste aanbevelingen uit te voeren”, rapporteerde de groep. De mensenrechtenwaakhond zei dat de situatie van de mensenrechten “aanzienlijk verslechterde” de afgelopen maanden, en het land loopt een “risico af te glijden in langdurige onrust en instabiliteit.”

De commissie heeft al klachten ontvangen over de mishandeling van 559 mensen in hechtenis. “We hebben ontdekt dat de situatie in feite veel erger is dan enkele maanden geleden. Het gaat over minstens 24 doden sinds het verslag van vorig jaar, een verbod op alle protesten en slechts een week geleden de intrekking van de nationaliteit van 31 activisten van de oppositie”, vertelde de auteur van het rapport, Covagonga de la Campa, aan RT.

De waakhond heeft ook kritiek op de VS en het VK omdat die weigeren hun bondgenoot te veroordelen en “zich tevreden stellen met het verhaal van de hervorming, terwijl de realiteit van onderdrukking wordt genegeerd.” Niet

toevallig is Bahrein de strategische basis voor een Amerikaanse vloot.

Tientallen mensen zijn gedood in Bahrein sinds de sjiitische opstand tegen de soennitische monarchie in februari 2011 begon. Demonstranten eisen dat er een eind komt aan de wijdverbreide discriminatie van de sjiitische meerderheid. Bahreïnse autoriteiten geven de schuld aan sjiitische religieuze figuren voor het voeden van de spanningen in het land.

“De commissie is van mening dat het gebrek aan verantwoordelijkheid van ambtenaren binnen het beveiligingssysteem van Bahrein heeft geleid tot een cultuur van straffeloosheid”, meldt Amnesty International. De organisatie had ook kritiek op de detentie, marteling en mishandeling van kinderen: maar liefst 80 kinderen tussen 15 en 18 zitten waarschijnlijk vast in gevangnissen voor volwassenen.

“De Bahreïnse regering moet onmiddellijk de vervolging van mensenrechtenverdedigers in het land stopzetten”, zei VN-rapporteur voor de mensenrechten Margaret Sakagya op 23 augustus 2012. Heel 2012 zijn mensenrechtenactivisten lastiggevallen, gearresteerd en in sommige gevallen gevangen gezet voor het uitvoeren van hun werk.

Nabeel Rajab, voorzitter van het Bahrein Centrum voor Mensenrechten (BCHR) en directeur van het Golf Centrum voor Mensenrechten (GCHR) wordt lastiggevallen bij verschillende gelegenheden. “Rajab werd samen met een dood dier in een heel kleine en donkere kamer opgesloten gedurende vierentwintig uur, bijna naakt met slechts een klein stukje stof over zijn geslachtsdelen”, aldus het rapport.

De regering wijt het geweld aan een aantal demonstranten die het land proberen te verdelen en beweert dat de demonstranten zijn gemanipuleerd door buitenlandse mogendheden zoals Iran.

Argentinië vreest voor failliet door verplichte terugbetaling obligaties

23 NOVEMBER - De federale rechtbank van New York heeft beslist dat Argentinië zijn buitenlandse schuldeisers die nog obligaties van het 2001-failliet willen verzilveren meteen moet betalen. Het land weigert al tien jaar met het nodige geld over de brug te komen en het arrest wordt sterk bekritiseerd door de Argentijnse president Cristina Fernandez de Kirchner die “geen enkele dollar zal overmaken.” Minister van Economie Herman Lorenzino sprak van rechterlijk kolonialisme.

De beslissing van de rechtbank verhindert het Zuid-Amerikaanse land om een afbetaling van 3 miljard dollar op zijn gerestructureerde obligaties uit te voeren. In 2001 ging Argentinië immers failliet met een recordschuld van 100 miljard dollar, maar al in 2003 ontving het land leningen van het IMF terwijl

de economie uit het dal kroop. Sinds toen heeft Argentinië zijn torenhoge schuld al tweemaal gerestructureerd waarbij nieuwe obligaties worden aangeboden ter compensatie van de eerdere obligaties waarop het had *gedefault*.

Als Argentinië echter zijn betalingen in december niet kan uitvoeren, kunnen de internationale schuldeisers de volledige 24 miljard dollar die in 2005 en 2010 zijn uitgeschreven, opvragen waardoor een bankroet bijzonder dichtbij kruipt. Herman Lorenzino beloofde naar de Supreme Court te stappen, of “gelijk welk ander internationaal orgaan dat nodig is. Deze gieren betalen is niet alleen oneerlijk, maar ook illegaal als het aankomt op onze eigen regelgeving. We zullen in alle mogelijke rechtszalen Argentinië's positie verdedigen, met alle mogelijke rechtmatige middelen.”

Einde aan twintigjarige bananenoorlog tussen EU en Latijns-Amerika

9 NOVEMBER – De Europese Unie en 11 andere Latijns-Amerikaanse landen hebben een verdrag ondertekend waardoor een einde komt aan twee decennia handelsdisputen over bananentarieven. Het pact maakt officieel een einde aan acht verschillende rechtszaken bij de Wereldhandelsorganisatie (WHO) en werd getekend in Genève door vertegenwoordigers van de EU en Brazilië, Colombia, Costa Rica, Ecuador, Guatemala, Honduras, Mexico, Ni-

caragua, Panama, Venezuela en Peru.

Latijns-Amerika had geprotesteerd tegen EU-tarieven op bananenexport die vooral vroegere Europese kolonies in Afrika en de Caraïben bevoordeelden. De EU gaat er nu mee akkoord om de tarieven over een periode van acht jaar te verminderen van 176 euro per ton tot 114 euro. ♦

Obama's next challenge?

Interview with Adriana Pérez, spokesperson of **the Cuban Five**

The re-election of President Barack Obama has not only become reality, it will be Obama's second quadrennial of generating grey hair. He will be confronting challenges of great difficulty (Gaza, social policy in the US, the financial crisis, ...) and will have to contain many political and ideological dilemmas. One of those challenges are The Cuban Five. The Cold War is over but the struggles between communist/socialist Cuba and the capitalist United States of America remain an issue. The Cuban Five are a group of Cuban informants quested to find anti-Cuban movements in Florida. The operation was a non-violent diplomatic move to inform the United States of America about possible terrorist movements within its borders. The Cuban Five are: Gerardo Hernández Nordelo, Ramón Labañino Salazar, Rene González Schwerert, Antonio Guerrero Rodríguez and Fernando González Llort.

It's a cold yet sunny Monday morning in the capital of Europe when I, alongside my colleague, reach the residence of the ambassador to Cuba. We receive a warm welcome and warm up with a cup of coffee while waiting for Mrs. Adriana Pérez to arrive. Adriana Pérez is Gerardo Hernández Nordelo's wife, one of the The Cuban Five. We managed to grab some time within her busy touring schedule. She's travelling through various countries to tell the story of her husband's case. When she arrives, we get started after a brief acquaintance. It's quite a one-sided interview for Mrs. Pérez has a lot to tell.

d.M: Can you tell me what happened in september 1998?

Adriana Pérez: "Well, we have to start by telling that Cuba has been a victim of terrorist attacks originating from Southern Florida ever since the Cuban Revolution. We have informed the US government about several events over the years, as-

king for supportive actions to avoid military decisions, but they haven't occurred yet. So Cuba had to ask these men (the Cuban Five) to be the eyes and ears of our country within anti-Cuban organizations. It's never been the intention of Cuba to search for information of the United States' homeland security. I can say that some of these organizations are Alpha 66, *El Grupo Democracia*, *Hermanos Al Rescate*."

"Let's remember that in the '90s, I know you guys are very young, a lot of terrorist attempts occurred in Cuba that affected many lives including that of an Italian tourist. So Cuba had to protect itself by infiltrating or observing anti-Cuban movements to

know what would be their next move. This was the job of the Cuban Five; they had to require information of these organizations and pass it through to the Cuban and US government. For example: when the Pope came to Cuba in March, an American travel agency promoted the journey of religious people to Cuba. That agency suffered a terrorist attack, I believe it was in July. So clearly, these terrorist attacks still happen and the US authorities still haven't found whoever is responsible, nor have they accused anyone of performing these attacks. The goal of those terrorist organizations is to send out a threat to anyone who tries to ameliorate the relations with Cuba: that they would suffer

the same fate. This all to explain why Cuba had to do this work."

"In June, before the arrest of the Five in September, some FBI agents visited Cuba after a US request. Fidel Castro had given voice to concerns of a possible terrorist attack on Bill Clinton that used commercial airlines in the future. Cuba had information about this threat but one did not know how or when this attempt would occur. So Cuba asked the US to help gather extra information. Clinton sent officials to Cuba where they received all necessary information pertaining these organizations. Despite this, the US didn't use the in-

formation to stop these actions. Instead of acting, the US started to examine through whom Cuba had gained access to this information and when they eventually found the Cuban Five, they were incarcerated. Years later, the attacks of 9/11 took place.”

“Of course, that incarceration was never a guarantee for a just and humanitarian juridical process. The trial began in June 2000 and in those two years (between the incarceration and the trial) the press (mostly Florida-based) had the opportunity to frame the five prisoners and depict them as spies. This created a certain public image that had a great influence on the course of the trial. So when the members of the jury were chosen, they were already intimidated and biased. Let's stress that the portrayal of the Five as spies was only done by the Miami media. They are the ones who were spreading that information to the rest of the world. We now know that a group of journalists has received a sum of money from the US to create these misconceptions. The question is why the case of 9/11 is known worldwide and why the case of these five men, who wanted to avoid acts like 9/11, is not.”

“The Five were trialed in Miami, where they had a public bias against them. So we already knew that they would be convicted. The Five were criminalized in the media for committing conspiracy and espionage although, officially, they were only accused of conspiracy and not for espionage. Why conspiracy? Because the North American law states that a charge like that does not need proof. It is enough to have the intention of conspiracy for the accusation to be justified. One of the three men is my husband. He has been condemned to an incarceration of two life terms plus 15 years.”

What has he been accused of?

“Espionage and conspiracy for committing an assassination in first degree. This is a fully political charge that was added seven months after his incarceration since they suspected he was the leader of the group. This charge has nothing to do with my husband. Gerardo Hernández didn't know anything about the takedown of an airplane owned by the Hermanos Al Rescate, a supposedly humanitarian group that rescues shipwrecked Cuban immigrants. I emphasized supposedly because their goal is to promote the revolution against the present Cuban regime. But they went even further than

that. They have frequently (over ten times) invaded Cuban airspace illegally. When they did, they transmitted a message through the Cuban communication towers to rise against the government. Cuba denounced these activities on several occasions, but when the activities kept going on, it decided to take the next airplane of that organisation down.”

“This happened in 1996. Cuba did not have another choice. Don't you think Cuba would have liked to avoid such extreme actions? That's why Gerardo is accused of assassination, although the legislation says that a man can never be accused of a sovereign act of his own country.”

“The five received about 26 charges, one of them charged them with being a non-authorized agent, which Gerardo accepted without complaint because of pronounced reasons. It's obvious he could not inform the US government of their infiltrated positions in those organisations. Cuba has tried to talk about the anti-Cuban actions of those groups ever since the revolution, but none of the warnings have been taken seriously.” Three of them were also charged for having false identities. The irony is, though, that US agents do the same thing *vis-à-vis* Al-Qaeda: they infiltrate and adopt false identities.”

“Three Judges of the court of Atlanta revised the case, judges that have nothing to do with the community of Miami, and asked for a second trial because the defending party did not have any independence for the preparation of the case, this because the US government did not render sufficient promised evidence for the charges. The government classified some information under top secret so that this information was to be censored. The reason for this is that parts of those documents show that the takedown of the plane in 1996 occurred within Cuban territory instead of within international territory as was claimed. Anyway, it doesn't matter where it occurred. Gerardo did not form a part of that operation, so it was unanimously accepted that there was no evidence for Gerardo's assassination charge. Yet, one month later the prosecutor asked for that statement to be retrieved and exactly one year later the three judges retrieved their statement. We took the case to the Supreme Court with ten Nobel prize winners, religious groups, members of the parliament, full parliaments of Russia, Ecuador, Panama, etcetera, but the revision of the case was denied.”

“This trial was fully performed during the administration of George W. Bush. It was ended in June, 2009 when Barack Obama started his administration. Now we hope to reopen the case of Gerardo during the presidency of Obama because he's the only one left with two life sentences.”

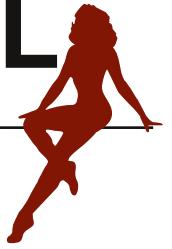
What has been the role of the European Union in this case?

“It has been a long journey. At the beginning, we were told to be patient, to trust in US politics and they claimed that the US is a very just and democratic country. Every year I went back “I haven't seen him in six years”, “I haven't seen him in seven years”, “I haven't seen him in eight years”. The EU sent a written declaration to the US in 2006, asking them to respect our visiting rights. It was signed by 186 members of the EU parliament. Now, other actions have been organised. Five Euro-deputies had presented their endorsement to visit them in jail, the US denied. There have been public declarations; a call has been made to several governments that belong to the European Union, to search for a solution. That's what we're looking for, to maintain a space, a political institution that permits us to denounce the case evermore. We can't give up, we can't consider the case as exploited and we have to keep knocking on the same doors over and over again. This has been an opportunity to show the two faces of the government of the United States of America.”

So the EU has helped you with a given liberty to speak so you can spread the word, but will it take any political actions?

“There have been some political actions. Actions like written declarations. Leterme, for example, has seen us in several private meetings and spoke with the US government. The Belgian chancellor (probably referring to ex-vice prime minister Karel De Gucht) had spoken with the US government and said that relations between Cuba and the US would not ameliorate until this case was solved properly. When he came back from Cuba he stated that he was in favour of The Cuban Five and that Belgium could not criticize the violation of human rights without criticizing the case of The Cuban Five. This case is a political drama but also, don't forget, a family drama for the wives and children of the five prisoners.” ◆

ALVARO AVELAR

BERLIN PORN FILMFESTIVAL

DIEPGAANDE PORNO

Eind oktober vond in Berlijn het 'Pornfilmfestival' plaats. De inmiddels zevende editie was een groot succes met om en bij de 6000 bezoekers. Dit alles vond plaats in Cinema Movimento, de oudste nog steeds draaiende bioscoop in Duitsland, voor de gelegenheid ingekleed met enkele niets verhullende fototentoonstellingen. Aangezien De Moeial niet vies is van wat stomend bloot op een groot zilveren scherm, trokken twee reporters naar de plaats des onheils.

OLIVIER DIELEMAN EN SANDRO GONZALEZ-MASEDA

BERLIJN - Het volgestouwde programma (105 films van 23 verschillende landen op 5 dagen) wierp naast enkele fundamentele vragen over de menselijke beleving van seksualiteit, ook vragen op over hoe we deze seksualiteit weergeven. Wat is porno? Het clichématig in beeld brengen van kloppend naakt vlees, of bestaat er ook zoiets als creatieve, erotische, kunstzinnige of zelfs grappige porno? Hoe verhoudt porno zich tot het seksleven van de modale kijker of tot het leven van de pornoacteurs en -actrices? En valt seksualiteit wel op te delen in simpele genderdichotomieën? Op deze en andere vragen werd een antwoord gezocht tijdens het festival.

De openingsfilm, *Chroniques sexuelles d'une famille d'aujourd'hui*, legde meteen de filosofie van het festival bloot: de gevolgen van de taboes rond seksualiteit in onze maatschappij en hoe ze eruit zou kunnen zien zonder deze taboes. De film van Jean-Marc Barr en Pascal Arnold is allesbehalve vulgair en valt eigenlijk al volledig buiten de categorie porno. De invloed van de Dogma 95-school (bekend van de films van Lars Von Trier en films zoals *Festen*) is overduidelijk: de licht bewegende handcamera geeft de kijker een voyeuristisch gevoel in plaats van de onpersoonlijke observatie en er wordt achteraf geen muziek toegevoegd aan de scènes.

In de film wordt een jongen van achttien tijdens de les betrappt op masturberen en tot overmaat van ramp is hij het hele gebeuren aan het filmen met zijn gsm. De directie schorst de jongeman waarna zijn moeder hem en zijn gsm van school komt halen. Ze komt tot de vaststelling dat er binnen de familie over alles gepraat kan worden, maar niet over seks. Geleidelijkaan tracht ze hierin verandering te brengen. De film schept een realistisch beeld van de hedendaagse seksualiteitsbeleving binnen alle leeftijds categorieën, gegoten in een

“We wilden ontdekken wat er zou gebeuren als onafhankelijke filmmakers porno zouden introduceren in narratieve films, of als pornoproducenten juist meer complexe films zouden gaan maken.”

makkelijk te volgen verhaallijn, inclusief onmisbare lach en traan.

THERE WAS NO BUSINESS LIKE SHOW BUSINESS

Jochen Werner, een van de organisatoren van het festival neemt ons mee terug in de tijd. “Zeven jaar geleden begon het festival met een vrij klein budget. Voor de financiën zijn we voornamelijk afhankelijk van mainstream sekswebsites. Zij distribueren echter niet de films die we op het festival draaien, dus financiering is nog altijd een probleem”, aldus Werner. Geld bleek echter vooral tijdens de eerste drie jaar een groot probleem, daarna barstte het festival uit zijn voegen. Het festival wordt voornamelijk door vrijwilligers gedragen, die een heel jaar werken om de organisatie rond te krijgen.

“We wilden ontdekken wat er zou gebeuren als onafhankelijke filmmakers porno zouden introduceren in narratieve films, of als pornoproducenten juist meer complexe films zouden gaan maken”, gaat Werner verder. “Het eerste Porn Filmfestival bracht deze twee werelden samen.”

Pornoproducenten krijgen het wereldwijd steeds moeilijker. Het internet biedt een zee aan gratis porno aan, niemand betaalt er nog voor en dat maakt het alsmaar lastiger om kwaliteitsvolle producties

te maken. Anton Dickson, pseudoniem van een architect, pornoregisseur, fotograaf en acteur herinnert zich het VHS-tijdperk nog. “Dat waren compleet andere tijden. Toen ging er nog veel geld om in de pornoindustrie maar tegenwoordig wil niemand er nog voor betalen. Ik vind dit echter geen slechte ontwikkeling. Het lage budget zorgt vaak voor creatievere producties.”

Dickson zelf maakte een kortfilm met zijn iPhone. Op de bus ontmoette hij een man met een relatief groot klokkenspel en na wat aarzeling durfde Dickson dan toch te vragen of hij de man mocht pijpen en dat tegelijkertijd filmen. Nadat hij hem verzekerde dat zijn gezicht niet in beeld zou komen, stemde de man toe. Transparante en vertraagde beelden leverden inderdaad een zeer creatieve pijpbeurt op. Voor de geïnteresseerden: het kunstwerkje heet *KUKI* en is deel van een vijfdeelige serie. In het midden van het interview bood hij trouwens ook een pijpbeurt aan: “You never had a blowjob until you had a blowjob from a boy.”

THE GOLDEN AGE OF PORN

Hoewel Anton Dickson met enige nostalgie terugkijkt naar de tijd toen je nog in de videotheek voorbij de gordijntjes moest gaan om je porno te vinden, moeten we nog verder in de tijd terugreizen om op *the golden age of porn* te stoten. Begin

jaren zeventig werd hardcore porno (porno waarin penetratie zichtbaar is, nvdr.) na veel discussie gelegaliseerd. Denemarken speelde hierin een pioniersrol en was in 1969 het eerste land dat penetratie op het witte doek legaliseerde. Het Verenigd Koninkrijk was dan weer een laatkomer (hardcore porno werd er pas in het jaar 2000 gelegaliseerd). Indertijd was het gebruikelijk om de nieuwste pornofilms gewoon in mainstreambioscopen af te spelen. Zo zou Jacky Kennedy nog op zoek gegaan zijn naar de nieuwste pornofilms op Broadway.

Deze films leken echter in de verste verte niet op de internetporno van vandaag. Zo werd er volop geëxperimenteerd met script en montage en ging er wel eens een politieke boodschap schuil achter het verhaal. Seksuele utopieën schreven openheid en exploratie voor. Dit wordt onder meer duidelijk in een film als *Barbara Broadcast* van Radley Metzger, die zijn eigen reeks had op het festival. De geweldige soundtrack maakt meer dan duidelijk waarom funk ook wel eens pornomuziek wordt genoemd. Hiernaast toont deze film op een hilarische, bijwijlen absurde manier hoe seksualiteit er in een wereld zonder schroom uit zou kunnen zien. Seks wordt in de publieke ruimte geworpen, niet als koopwaar zoals in reclames voor auto's, zeep of sterke drank, maar als een fundamenteel onderdeel van de menselijke aard.

Het festival bracht ook hulde aan filmmaker Wakefield Poole, die persoonlijk aanwezig was op het festival. Deze oude man ziet zichzelf niet als pornograaf, maar eerder als erotisch filmkunste-

naar, waarbij hij gebruikmaakt van zijn achtergrond in theater en dans. Zijn *Wakefield Poole's Bible* toonde ons bijbelse verhalen vanuit vrouwelijk perspectief, een film die eerder overkomt als een R-rated versie van *Fantasia* en die op subtiele manier eerbetoon brengt aan enkele oude regisseurs. De arme stakker brak bij de *Q&A* zijn arm toen hij een voorbeeld wou geven van hoe het er op de set aan toeging. Maar dit scheen Poole niet te deren: de man werd bij de vertoning door ontroering overweldigd door wat hij omschreef als het beste publiek ooit. Op het einde van het festival werd hij dan ook terecht beloond met de *lifetime achievement award*.

FEMINIST PORN

Een ander belangrijk perspectief dat uitgelicht werd was deze van de steeds meer opkomende feminist porn. Ook dit pornogenre geeft aanleiding tot vele vragen. Mogen mannen bijvoorbeeld achter de camera staan?

Volgens sommigen niet, maar *Biodildo*, geregiseerd door Christian Slaughter bewijst dat het tegendeel evengoed waar kan zijn. In deze film worden de mannelijke acteur en zijn penis (de biodildo) volledig geobjectiveerd. Nochtans is

feministische porno heel divers. Zo legde *The Thought of Her*, geregiseerd door Louise Lush een heel interessante en verfrissende visie aan de dag, zonder het mannelijke geslacht te kleineren, maar het zelfs in positieve schijnwerpers te plaatsen. We volgen de intieme, interne monoloog van vier mannen die zichzelf individueel tot een hoogtepunt brengen, gevolgd door een persoonlijk interview dat inzicht verschaft in hun persoonlijkheid, interesses en motivatie om deel te nemen aan dit individuele seksuele portret. Maar feministische porno kan ook tegenvallen: *Cherry*, de sluitingsfilm van de bekende pornstar Stephen Elliot, voldeed niet aan de verwachtingen. Ook al trachtte de film een realistische weergave te schetsen van de Amerikaanse pornoindustrie, toch vervalt de film in voorspelbare en typische Hollywood-clichés.

Ook niet te vergeten is het Braziliaanse *Love with the City*, waarin de hitsige steden São Paulo en Porto Alegre bevredigd worden. Deze tien minuten durende kortfilm wordt door de makers zelf omschreven als een documentaire die een expressie wenst te geven aan de erotische en sensuele kant van de architecturale stad. Dit doen ze aan de hand van fraai geschoten en geproduceerde beelden, gecombineerd met sfeerscheppende ge-

Deze ontembare zusjes prostitueren zich op 69-jarige leeftijd nog steeds.

Meet the Fokkens

Chroniques Sexuelles d'une famille d'aujourd'hui

luidseffecten en doordrenkt van lyrische beschrijvingen die het liefdesspel van Juliana en de stad in kwestie in beeld brengen. Onderliggende filosofie is het terugclaimen van de publieke ruimte door de inwoners zelf, wat op een verleidelijke, gedurfde en erotische manier wordt gedaan. Een cinematografische parel van kaliber.

DOCUMENTAIRES

Tussen de documentaires die het filmfestival te bieden had, zaten ook enkele interessante exemplaren. Zo maakten we kennis met *Uncle Bob* die het mysterieuze verhaal uit de doeken doet van Robert Opell, seksuele vrijheidsstrijder en underground kunstenaar die vooral bekend werd door zijn beruchte *naked run* bij de Oscaruitreiking van 1974 en de hitsige tweeling Louise en Martine uit Amsterdam in *Meet The Fokkens*. Deze ontembare zusjes prostitueren zich op 69-jarige leeftijd nog steeds, ondanks de verwoede pogingen van *born-again christenen* om hen te doen stoppen. Op charmante wijze vertellen ze hun verhaal waarbij ook minder mooie herinneringen worden opgehaald en wordt de strijd die ze voeren om sociaal aanvaard te worden buiten hun beroepsgroep belicht.

PANELGESPREK

Op de laatste dag van het festival stond een panelgesprek met enkele pornoregisseurs en sekswerkers op het menu. Zeven professionals vertelden open

en bloot over hun sociaal leven voorbij de camera's. Of hoe het seksleven van een pornstar er toch anders uitziet dan je op het eerste zicht zou denken. Doorgaans blijken de ouders van seksprofessionals de beroepskeuze van hun geliefde zoon of dochter wel te accepteren, wat soms leidt tot grappige tafelgesprekken. De meeste weerstand die ze ervaren is afkomstig van de taboes en vooroordelen van buitenstaanders. Zo is er het verhaal van pornoregisseur Todd Verow die de release van zijn laatste hardcorefilm moest uitstellen omdat zijn vader, een politicus in de Verenigde Staten, herkozen wilde worden.

Voorts is het ook niet altijd rozengeur en maneschijn tussen de lakens van de pornstarren. Hoewel de meesten vanaf het begin van een relatie eerlijk vertellen hoe ze hun brood verdienen, krijgen ze toch meer dan eens de vraag of ze geen ander werk kunnen zoeken. Een lastige vraag die maakt dat ze hun eigen waarden rond sekswerk in vraag stellen en zichzelf verplichten te reëvalueren hoe belangrijk dit werk voor hen is. Maar in de eerste plaats hebben ze nood aan steun en niet aan constante invraagstelling van hun werk en waarden. Veel is natuurlijk ook afhankelijk van het motief van de sekswerker zelf: als die zichzelf en het werk ziet als goedkoop, dan zal de buitenwereld daar waarschijnlijk ook zo over denken.

Pau Pappel, een Spaanse studente die financieel niet kopje onder wil gaan, definieert zich niet als sekswerkster op zich. Dat is wel wat anders voor

de Israëliëse Liad Kantorowicz. De zelfverklaarde seksactiviste ziet het als een levenskeuze en heeft liever enkel andere sekswerkers als partner. Die zitten al in het wereldje en moeten zich minder aanpassen. Dat wil niet zeggen dat jaloezie verdwijnt, maar het maakt het wel makkelijker. Daarbuiten vinden ze het meeste begrip bij queers en homoseksuelen, waarschijnlijk doordat deze uit zichzelf sneller en minder beoordelend praten over seksuele onderwerpen. Het kan natuurlijk ook volledig anders: Anton Dickson is reeds sinds jaren getrouwd, maar heeft samen met zijn man gekozen om het seksuele aspect van hun relatie te laten varen, aangezien ze seksueel uit elkaar gegroeid zijn. "Het belangrijkste deel van onze relatie speelt zich buiten de slaapkamer af", aldus Dickson. Beide partners gaan vrij op zoek naar seksuele bevrediging. Wat relaties met fans betreft, zijn de sekswerkers duidelijker: "Nee! Fans zien ons niet voor wie we zijn, maar voor de rol die we spelen, dat is geen basis voor een relatie", klinkt het bijna in koor. De enige tegenstem horen we hier van Pau Pappel: "Ik hoopte op groupies."

Naast al het voorgeschotelde cinematografisch genot waren er ook enkele lezingen en workshops. Er was onder meer een workshop om één dag zoals het andere geslacht te leven, een andere liet mensen toe hun eigen pornografische talenten te laten opnemen door een professioneel team. Al bij al was het festival een heus avontuur in de variëteiten van de seksuele ervaring, en zeker voor herhaling vatbaar. ♦

Human capital

Dear international student,

For some of you, the adventure of studying in the capital of Europe slowly but surely is coming to an end. For most of the Belgian students, your time at our university went by unnoticed. I guess international students always remain somewhat of an invisible group, although arriving in increasing numbers from all over the world, in particular from crisis-stricken southern Europe.

As you are on your way out, I was wondering if you were aware of the peculiar position you hold in our society. Although analyzing Belgian politics either gives you an instant attack of migraine, or causes hilarity among you and your fellow-students. However, no matter how complex our institutions, if you strolled through our streets with the slightest bit of interest regarding our society, you should have frequently stumbled upon what we like to refer to as ‘the fourth world’: i.e. the don’t haves in a country that seems to have about everything. As an international student, you have at least one thing in common with the impoverished that hide behind the grim facades of overcrowded houses: more than too often they remain invisible to native Belgians and policymakers as well. And if I may generalize, I could add that while international students are by definition foreigners, the poverty of the urban poor has increasingly become synonymous to the inhabitants of neighborhoods with an exotic appearance, to use a euphemism.

Anyway, my point is to confront you with the exact opposite of your similarities: in stark contrast to our impoverished of foreign ethnicity, there seems to be a broad consensus to welcome international students with open arms; with the exception of students from the Netherlands, Germany or France who wish to complete a full 4-year course, of course. They are commonly seen as profiteers or economical refugees. But concerning those of you who are here for a three or nine month period, there is no ongoing public debate about the legitimacy of your presence in our country. Except for a handful of ridiculed nativists, no one seems to be fundamentally questioning it. Although your studies cost a considerable amount of tax-payer’s money on the European level as well as on the level of the national governments, there is an unseen general preparedness to do so. This is all the more noteworthy given the current financial and economic crisis that gave rise to the kind of liberal nationalism or nationalist liberalism that’s focused around the mantra of ‘our money, our wealth.’ But apparently, the only way in which we are sincerely prepared to show our solidarity within a European or global framework, is to grant you the privilege of enjoying the fruits of our education system. So far the European, let alone the global thought.

But let there be no mistake, our willingness and contribution to your education is a two-sided coin. First of all, even if public opinion would side against international students (most likely supported by arguments over the price

tag) or the sensitive fact that most of you study in English and thus speak neither Dutch nor French, we would be more or less powerless in our attempts to avert you. Secondly, the truth is we desperately need some of you to fill up the existing shortages in certain segments of our labor market, chiefly engineers. The decision prior to your admission, was based on considerations of long-term economic advantages an investment for the future of our nation’s wealth.

If it weren’t for the hope that the investment would eventually pay itself off and if it weren’t for your plausible future contribution to our economy, certain tendencies within the public opinion would without a doubt stigmatize you as just another one of those ‘fortune-hunters, adventurers and pariahs in a land of milk and honey, sucking on the tit of our nourishing welfare-state.’ The explicit goal of the current Belgian government is to attract more highly schooled and highly trained immigrants who can deliver a substantial added value to our society and economy, without us needing to invest too much

The decision prior to your admission, was based on considerations of long-term economic advantages, as an investment for the future of our nation’s wealth.

time and money in their training. As an international student, you are a cornerstone of this policy. This discourse of active migration goes at the cost of those who, because of their socio-economical background and lack of higher education, are simply unable to present what’s asked from them. They have nothing, thus nothing to offer. As stated earlier, they remain invisible or hide in invisibility as illegal immigrants out of fear for deportation.

To put it bluntly, you are nothing but human capital.◆

JOREN JANSSENS

The Pains of Being Pure at Heart: “Niets is beter dan een maand lang suiker eten in een busje”

PAOLA VERHAERT

Haribo maakt kinderen blij, The Pains of Being Pure at Heart horen daar ook nog bij. Na zijn snoepvoorraad exponentieel gegroeid te zien hebben, was Kip Berman, zanger en gitarist van The Pains of Being Pure at Heart klaar voor een gesprek met De Moeial. De New Yorker slaakte een zucht en stak van wal met de volgende gevleugelde woorden: “Niets is beter dan een maand lang suiker eten in een busje.”

De Moeial: Je spendeert inderdaad best wat tijd op de weg. Al tourend heb je Europa, Azië en al die andere uithoeken van de wereld gezien.

Bergman: “Klopt, maar deze tour valt qua lengte eigenlijk enorm mee. We zijn nog maar vijf weken bezig. Ons jaartotaal zal inderdaad wel een pak hoger liggen, zo zijn ze onlangs zes weken lang naar Azië en Australië gegaan. Het is fijn om op al deze continenten te komen en de verschillen te ontdekken. Tegelijkertijd hebben we gemerkt dat er overal gelijkaardige ideeën en houdingen te vinden zijn die geen grenzen kennen. Mensen in Indonesië die naar onze muziek luisteren lijken enorm op mensen in Wisconsin, die naar onze muziek luisteren – er zijn dus veel overlappingsen tussen mensen die, waar ook ter wereld, naar The Pains luisteren. Het is schitterend om zoveel te kunnen reizen als wij doen, want het is geen kans die de gemiddelde Amerikaan krijgt, gezien wij geografisch gezien vrij geïsoleerd leven van de rest van de wereld. Ik ben altijd al een beetje jaloers geweest op Europeanen. Hier kan je na een uur rijden al op een compleet verschillende plek zitten.”

Ervaar je het leven van reizende muzikant als uitputtend?

“Ik weet niet echt hoe ik dit kan uitleggen. Langs de ene kant zijn er uiteraard aspecten van het constante reizen die hun tol eisen op mijn lichaam, maar langs de andere kant zou ik het voor niets willen inruilen. Als ik de keuze zou krijgen tussen elke dag te gaan werken en thuiskomen of de wereld rond te reizen, zou ik absoluut niets willen veranderen. Vuil, moe of ongezond zijn, het zijn dingen die niet opwegen tegen het plezier dat ik heb aan leven.”

THE TOUR OF DISASTER

Wat is het meest memorabele dat jullie op deze tour al tegen zijn gekomen?

“(verrassend vreugdevol) We hebben eerlijk

gezegd net een reeks rampen achter de rug gehad in Zweden! Het is best ironisch want je denkt toch altijd dat er niets slecht kan gebeuren in Zweden. Ons busje is ingebroken, een heleboel spullen is gestolen en even later ging ons busje ook kapot waardoor we met een ferry naar een verlaten Fins dorpje moesten reizen. Oh, onze computer werd later ook gestolen na een optreden, wat wel problematisch was omdat we die nodig hadden voor onze drummachine.”

Is iedereen heelhuids uit de tour of disaster zijn tegengekomen?

“Al bij al viel het wel mee, hoor. Misschien werd iedereen na een maand gewoon steeds meer moe en minder waakzaam. Nu ik erover nadenk is dit misschien niet het meest aantrekkelijke verhaal dat ik had kunnen vertellen...”

Vroeger traden jullie enkel op met een drummachine. Hoe verliep de transitie van machine naar mens toen Kurt Fieldman The Pains vervoegde?

“Het was interessant, gezien we vroeger een iPod als drummer hadden. Ik vond dat eigenlijk om verschillende redenen best handig. In New York is het moeilijk om tijd en ruimte te vinden om te repeteren, ook omdat Peggy (Wang, de toetseniste van de band, nvdr.) nog een dagjob heeft. We konden daarnaast gewoon met de taxi naar optredens gaan, economisch gezien een pluspunt. Tenslotte leven we in 2012, er bestaat geen regel dat bands er vandaag hetzelfde moeten uitzien als in 1963. Dat gezegd zijnde was ik helaas enorm slecht in het programmeren van de drummachine en was het misschien ook niet zo interessant om ons rondom een iPod te zien spelen. Toen Kurt ons vervoegde veranderde dat de dynamiek van de band ten goede. Verder trok het feit dat hij een goede drummer is de nummers op verschillende manieren open en voegde hij er gevoel bij toe – niet enkel op het podium, maar ook in de opnamestudio. Ik ben enorm blij dat we de iPod hebben vervangen door Kurt – mijn programmeringsvaardigheden laten te wensen over.”

De enige band die ik ooit een drummachine zag gebruiken, was geloof ik The Jerk-Offs/Fistful of Assholes. Echt succesvol leek het niet te lopen.

“Er zijn gelukkig wel enkele bands die geen problemen ondervinden aan drummachines. The XX doen het duidelijk goed met hun drum pads. Tegenwoordig gebruiken we naast een echt drumstel soms ook elektronische drums, wat een interessant

effect geeft. Het idee dat *echte mensen echte muziek moeten maken* staat me sowieso niet aan.”

De feestdagen komen eraan. Zullen jullie dan nog steeds in Europa zijn?

“Nee, tegen eind november zullen we opnieuw in de Verenigde Staten zijn, net op tijd voor Kerstmis en het bizarre Amerikaanse feest van Thanksgiving, dat eigenlijk beter is dan Kerstmis.”

Omwille van de kalkoen?

“Precies, en omwille van alle taarten. (*giechelt*) Het eten is gewoonweg heerlijk. Het zal deugd doen om onze ouders terug te zien na zo lang in het buitenland te hebben gezeten. Ik denk dat het gemakkelijk is om de voeling met de realiteit te verliezen als je te veel tijd in een busje met je vrienden spendeert zonder te weten welke dag van de maand het is. Het is belangrijk om te onthouden dat er daarbuiten nog een echte wereld is, eentje met kalkoen en taarten.”

TPOBPAH EN ALICIA SILVERSTONE: EEN DROOM- HUWELIJK

Gisteren gaven jullie ons de primeur van een nieuw nummer. Gebeurt het proces van songschrijven bij jullie tijdens het touren of lag de nieuwe plaat voor de tour al ergens te pronken?

“Was dat maar zo! Schrijven tijdens een tour is erg moeilijk, we willen ons dan vooral focussen op de optredens. We hebben inderdaad al een boel nieuwe nummers geschreven. Het moeilijke aan een nieuwe plaat maken is echter nooit het schrijven, maar het selecteren van nummers. Een belangrijk deel van muzikant te zijn is beseffen dat 75 procent van de dingen die je doet verschrikkelijk zijn. Veel mensen denken dat we goed zijn in songschrijven, maar niets is minder waar (lacht). Het zit zo: we schrijven heel veel en enkel de betere dingen zien die uiteindelijk het daglicht.”

Je zei ooit over jullie eerste plaat dat elk nummer hetzelfde klinkt. Heb je datzelfde gevoel ook bij *Belong*, jullie tweede plaat?

“Dat was een van de dingen waar we kritiek op kregen, namelijk dat al onze nummers gelijkaardig klinken. Om eerlijk te zijn hou ik van bands die een eigen esthetiek hebben en daar niet te veel van wijken. Wat ik verlang van een band is niet dat ze elk mogelijk genre kunnen beheersen of dat ze tonen hoe getalenteerd ze wel niet zijn.”

Of bands die 'volwassen worden'?

“Ja, die term haat ik ook. Er is natuurlijk een dunne lijn, maar ik heb het gevoel dat je die kritiek

evengoed zou kunnen hebben op The Ramones of The Jesus and The Mary Chain. Niet op een slechte manier, want ze hadden een duidelijke esthetiek en daarbinnen was er enorm veel variatie. Ze wisten wat ze wilden doen en probeerden niet te tonen dat ze welke band dan ook konden zijn. Er is geen nood aan een *one-size fits all* band voor elke gelegenheid.”

Hoewel *Belong* duidelijk een andere plaat is, wekt jullie complete oeuvre eenzelfde, nostalgisch gevoel op. Onlangs had ik na het luisteren naar *Heaven's gonna happen now* de onstilbare drang om *Clueless* op te zetten, een film waar jullie eigenlijk zonder problemen de soundtrack voor bezorgd zouden kunnen hebben...

(snel) “Ik hou van die film!”

Heb je een favoriete scène?

(denkt diep na) “Die waarin de *pothead* zijn waterpijpen doneert aan een goed doel. Ik hou ervan hoe de film een knappe hedendaagse bewerking is van een roman van Jane Austen. Voor hetzelfde geld zou je nooit kunnen raden dat de film in feite gebaseerd is op een klassiek literair werk en werd omgezet naar het Californië van de jaren '90, maar het werkt op de een of andere manier. In tegenstelling tot de film over Romeo en Julia van dezelfde periode is *Clueless* allesbehalve zwaar – integendeel, het is een charmante en innemende film.”

Zonder te impliceren dat je leven op de een of andere manier lijkt op tienerdrama, zou je muziek wel perfect passen bij zo'n film of serie. Beschouw je je muziek en het gevoel ervan als een soundtrack van je eigen leven?

“Het is waarschijnlijk wel gelijkaardig, hoor. Al ben ik jammer genoeg een beetje ouder dan de personages in tienerdrama's. Uiteindelijk is onze muziek wel een soundtrack van mijn leven, omdat

ik het schrijf vanuit mijn eigen ervaringen. Het is niet zo dat ik films van John Hughes bekijk en dan begin te schrijven over wat er de personages in *Sixteen Candles* is overkomen. De nummers gaan gewoon over dingen die ik heb gevoeld, meegevoelt en over mensen die ik heb gekend.”

ACTERENDE ALTER EGO'S

Hoe zou het concept voor een serie over *The Pains of Being Pure at Heart* er uit zien?

“Iemand zei me dat YACHT ooit een mini-serie heeft gemaakt over een band die altijd het voorprogramma verzorgt en hun avonturen. (denkt diep na) Ik heb eerlijk gezegd geen idee hoe een serie over *The Pains* er zou uitzien. Ik betwijfel of er een goed idee zit in een serie over een New Yorkse band die op tour gaat. Het zou na een tijdje nogal saai worden om ons boeken te zien lezen en onze e-mails te zien checken. Het is ook zo dat ik buiten songschrijven niet echt andere dingen kan – en ik ben niet eens zeker of ik hier zo goed in ben. Ik ga niet plots komen opzetten met een kledinglijn of eigen film. Ik weet hoe ik een gitaar moet vastnemen en een nummer moet schrijven, daarnaast bestaan mijn talenten bijna uitsluitend uit snoepjes eten en te veel koffie drinken.” (giechelt)

Welke acteur zou de rol van Kip Berman op zich mogen nemen?

“Iemand die veel knapper is dan ikzelf (lacht). Joaquin Phoenix, bijvoorbeeld.”

Voor of tijdens zijn baardfase?

“Ik zou misschien wel zo'n baard kunnen laten groeien, al betwijfel ik of ik er goed mee zou staan.”

Heb je een idee over welke acteurs bij je bandleden zouden passen?

“Ik denk dat zij daar beter zelf over kunnen oordelen, al zou het wel een interessante casting zijn. Voor de videoclip van *The Body* moesten enkele achtjarigen ons spelen, maar dat was veel gemakkelijker omdat kinderen er toch ongeveer hetzelfde uitzien. We zetten een bril op eentje en plots leek hij als twee druppels water op Alex (Naidus, de bassist van de band, nvdr.). Die videoclip was enorm leuk om te doen.”

Het concept was wel een beetje triestig, niet?

“Klopt, maar dat is het leven ook... (proest het uit) Het verhaal achter het nummer is vrij triestig omdat het gaat over hoe alles steeds mondainer en saaier wordt naarmate je opgroeit, maar uiteindelijk strookt het niet echt met ons eigen leven. We zijn oud, maar we kunnen nog altijd muziek spelen, plezier hebben en snoep eten. Eigenlijk zijn we dus helemaal geen depressieve volwassenen met een nostalgische drang naar een onschuldiger leven, al is dat wel waar de videoclip over gaat.”

Wat heb je nog nooit gedeeld tijdens een interview?

“Goh, ik heb eigenlijk niet zoveel duistere geheimen; als ik er al heb. Het vreemdste aan onze band is misschien dat niemand van ons tatoeages heeft. Zeker de dag van vandaag lijkt het alsof iedereen wel minstens één tatoeage heeft. Al bij al ben ik blij dat ik gespaard ben gebleven van gênante tatoeages. Ik zou er ook nooit een laten zetten omwille van het feit dat ik in een band zit of zo. Ik denk dat het belangrijker is om natuurlijk te blijven en de persoon te worden die je sowieso zou zijn. Ik ben er enorm dankbaar voor dat ik muziek mag maken. De nood om een kostuum te dragen terwijl ik dat doe, heb ik niet.” ♦

Het Nieuws van Morgen

DE PRAVDA-PAGINA'S

KENNETH PONTZEELE

DI RUPO OPENT EERSTE HEROPVOEDINGSKAMP

Volkscommissaris Di Rupo, eerste kameraad van de Democratische Volksrepubliek België heeft vandaag in de Hoge Venen het eerste psychiatrisch heropvoedingscentrum voor sociaal onaangepasten plechtig geopend. De ontmaskering van onze federale regering als een communistische junta werd aanvankelijk op hoongelach ontvangen door de media. Na de waarschuwingen van de Vlaamse jobcreators en *captains of industry* gingen er nog weken voorbij voor de pijnlijke realiteit aan het licht kwam. De aandacht van de media werd uiteindelijk toch gewekt toen, na leden van de Koninklijke familie, ook de gehele kamerfractie van de N-VA op mysterieuze wijze verdween na een jachtuitstap in Wallonië. Of deze martelaren daadwerkelijk in de instelling te vinden zijn, was bij het ter perse gaan nog niet bekend.

CEO'S ENERGIEBEDRIJVEN PUBLICEREN PASSIEF-AGRESSIEVE OPEN BRIEF

In een opmerkelijke open brief in de verschillende media riepen de CEO's van onder andere Electrabel, Lampiris en Essent de bevolking op tot een minimum aan respect voor het harde werk van de energiesector. "Men leeft blijkbaar met de indruk dat wij enkel belust zijn op brutaal geldgewin, een belediging die wij niet hoeven te pikken van een verzameling zogezegd hardwerkende burgers", klonk het. "En als het dan toch zou kloppen dat onze energie 15 procent duurder is dan in de buurlanden, dan is dat misschien ook wel eens te wijten aan de kwaliteit van onze stroom? Wij zouden natuurlijk ook inferieure Nederlandse of Duitse stroom kunnen leveren aan dumpingprijzen, maar wij dachten dat de Belg het zelfrespect had om te kiezen en te betalen voor kwaliteit, een veronderstelling die duidelijk compleet misplaatst was." Ook de regering heeft al gereageerd en zou de bevolking willen vragen minstens op zijn toon te letten, voor de bedrijven zich genoodzaakt zouden voelen om hun frustratie te factureren aan de rotverwende burgers.

CHRISTENEN ORGANISEREN GEWAPEND VERZET TEGEN WAR ON CHRISTMAS

Na *kerstboom-gate* is de maat vol voor verontwaardigde gelovigen, die zich verenigd hebben in Christians4Belgium. Zij zijn het naar eigen zeggen beu dat hun geloof verbannen wordt uit het straatbeeld en willen daartegen het verzet opnemen, indien nodig "met alle nodige middelen." In een ietwat amateuristisch Youtube-filmpje kondigt de hoogbejaarde voorman van de groep aan dat de verzetsbeweging "de godslasterende staat op zijn grondvesten zal doen schudden als er niet stande pede een groene den op elke Belgische markt staat, zoals Jezus het gewild heeft". Er moet volgens de organisatie ook zo snel mogelijk een einde komen aan voetbal op zondag en het eten van vlees op vrijdag in schoolcafetaria's van het katholiek onderwijs, "om eindelijk weer te leven zoals Jezus het vroeg aan de mens." ♦

VOLGENDE KEER:

- *Voltallige Moeialredactie verdwijnt tijdens spontaan bezoek aan de Hoge Venen*
- *Belgische regering biedt zijn oprechte verontschuldigen en 100 jonge maagden aan de energiebedrijven als zoenoffer*
- *Parochiezaal gaat in vlammen op na bizar ongeluk met kunstmest*

AGENDA

ERWIN AERTS LOPEZ

CONCERT

Bath Club + Mountain Bike

donderdag 13 december, 8pm

Le Tigre, Brouwerijstraat 117, 1050 Elsene

Paf: Gratis

Dichtbij Flagey kun je de benen eens strekken met goede muziek verzekerd! *Bath Club* is een pas gevormd quartet dat onlangs Verdur Rock won. Wilt dat wat zeggen? Neen, zie *Humo's Brolrally!* De zekerheid wordt verzorgd door *Mountain Bike*, ook pas gevormd, maar al meteen gepresteerd tijdens hun optreden in *Madame Moustache*. Kom die band ontdekken ... Arrééé!!

Dissidences

zaterdag 15 december, 7pm

Cinema Nova

Arenbergstraat 3, 1000 Bxl

Paf: €2,5 - €7

Film en debat over het revolutionair syndicalisme. In het licht van de huidige paradox, tussen de Europese syndicalistische acties en de grote vakbondcentrales, gaat men terug naar de kleurrijke geschiedenis van het syndicalisme. De film in kwestie is *Autour du Borinage* van Jean Fonteyne uit 1936.

Faune

zaterdag 15 december, 8:30pm

Kaaitheater, Sainctelettesquare 20, 1000 Bxl

Paf: €12/16

Ictus stelt drie meesterwerken uit de twintigste eeuw voor, drie cultwerken die de muziek de moderniteit binnenloodsten. Elk werk wordt op een andere manier voorgesteld: als cabaret, met begeleiding van film en in een hercompositie.

The Hickey Underworld

dinsdag 18 december, 7:30pm

Botanique, Koningsstraat 236, 1210 Sint-Joost-Ten-Noode

Paf: €10-16

Deze groep behoeft geen echte introductie, je weet dat je wel waar voor je geld zal krijgen. Het optreden gaat ook nog eens door in de mooie Rotonde, dus wees op tijd, zo is het ook nog eens goedkoop.

CONCERTO

La Traviata

dinsdag 4 december t.e.m. maandag 31 december, 3pm/7pm/8pm

De Munt, Munt, 1000 Bxl

Paf: €12 - €120

Meesterwerk van Verdi, zonder meer. Een tragische geschiedenis over verlangen, broosheid en eenzaamheid van het bestaan. Andrea Breth brengt een donkere visie op de hartverscheurende lijdensweg van een vrouw die tot haar laatste adem rotsvast in het wonder van de menselijke hartstochten blijft geloven.

TENTOONSTELLING

Harry Gruyaert – Roots

donderdag 13 december t.e.m. zondag 3 februari, 12am – 8pm

Botanique, Koningsstraat 236, 1210 Sint-Joost-Ten-Noode

Paf: €2-5,50

Leuke kiekjes van een Antwerpenaar die zich in de jaren '60 toewijdde aan de fotografie en de wereld in trek. Helaas zijn de foto's in kwestie enkel van België, want het heet Roots hé. Terwijl men wacht op Parking, kunnen we ons toch warm houden met dit.

FILM

NO

dinsdag 11 december, 7pm

Bozar, Ravensteinstraat 23, 1000 Bxl

Paf: gratis, reservatie gewenst via Cineonu@unric.org (max. 2 tickets per persoon)

Film van Pablo Larrain over het landelijk referendum te Chili in 1988. Pinochet vroeg, onder druk van de VN aan het volk of het regime mocht voortbestaan. We kijken door de ogen van René Saavedra, de campagne leider van de oppositie. Stel die *Maespis* van de Luigi's twee uren uit en ga kijken!

Concert de Midi

vrijdag 14 december, 12:30am

Paleis van Karel van Lotharingen

Museumplein 1, 1000 Bxl

Paf: €5 (reserveren is wenselijk music@kbr.be)

Weer een manier van 'sorry' zeggen van de KBR, voor al die frustrerende uren in die bibliotheek. Vooral dat aantikken van de uren, met die glimlach daarbij... ik zou ze zo... Maar ze maken het deels goed door je 's middags dit voor te schotelen, profiteer er van zou ik zeggen.

THEATER

Missie

donderdag 20 december, 12:30

KVS, Arduinkaai 7/9, 1000 Bxl

Paf: €12 - €19

Bruno Vanden Broeckes door verschillende media wild enthousiast onthaalde voorstelling. De hier vermelde datum is dan ook de enige die nog niet is uitverkocht. De voorstelling in kwestie gaat over een oude maar nog steeds vitale missionaris die terugblijkt op zijn leven. Ga en oordeel!

Colofon

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@yub.ac.be

Web: www.demoeial.be

+ [facebook](#), [twitter](#), [issuu](#)

Hoofdredacteur: Stéphanie Romans

Adjunct-hoofdredacteur: Joren Janssens

Secretaris: Alvaro Avelar

Redactieleden Nathaniël Bovin, Manly Callewaert,

Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Sandro González-Maseda, Sarah Hamdi, Kenneth Pontzele, Piet Van de Velde, Paola Verhaert

Redactiemedewerkers: Erwin Aerts Lopez, Thomas Devliegere, Silke Goubin, Quinten Joris, Laura Wautier

Fotografie: Manly Callewaert, Sarah Hamdi

Illustratie: Guinten Joris

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput, S. Carmiggelt, Stig Geukens

Eindredactie: Nathaniël Bovin, Ruben Claesen,

Thomas Devliegere, Joren Janssens, Stéphanie Romans, Laura Wautier

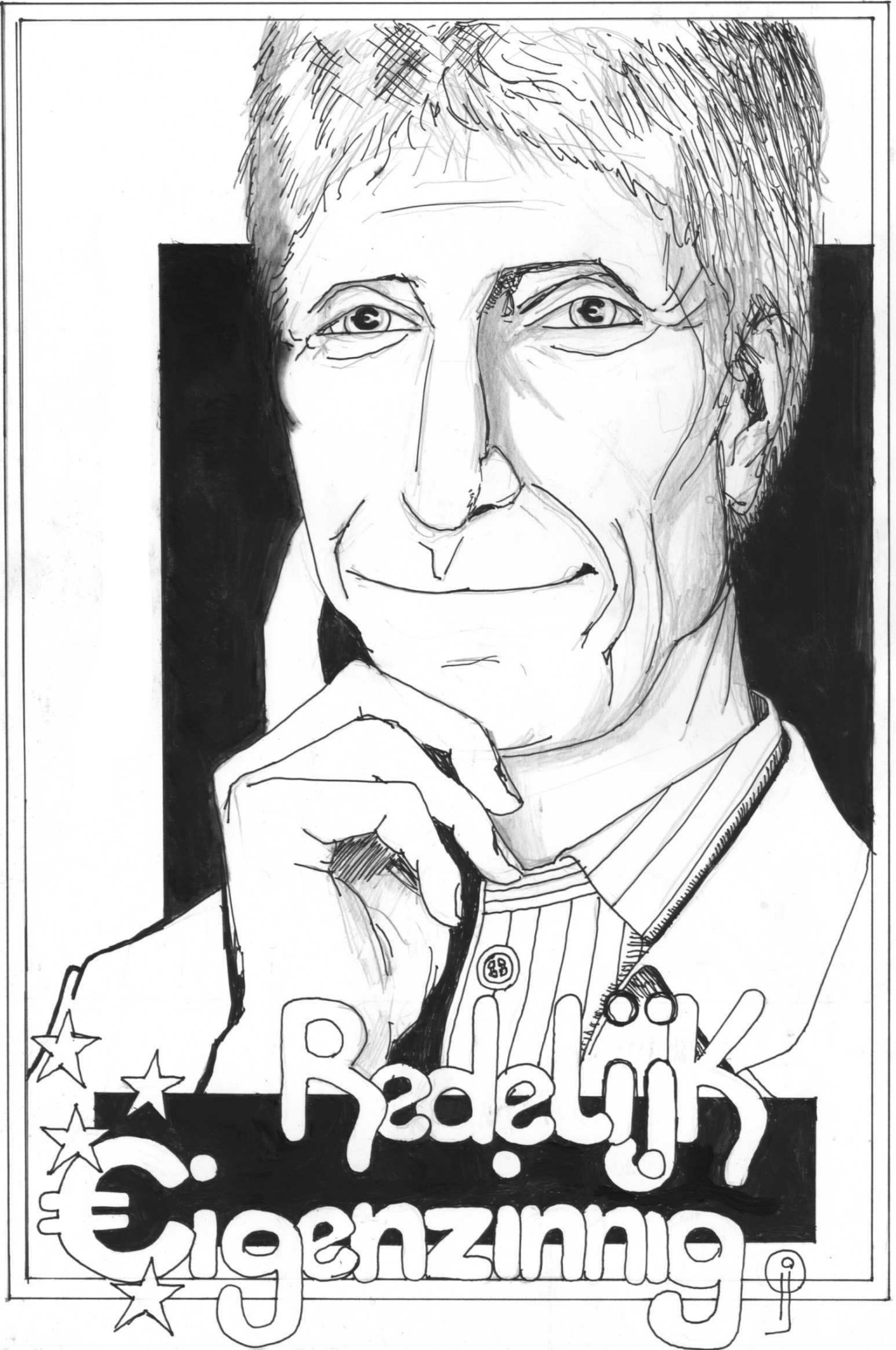
Jaarabonnement: 30 euro

Stuur uw aanvraag en adresgegevens naar moeial@yub.ac.be

Opplage: 2000 exemplaren

Formaat: 236 mm x 300 mm

Verantwoordelijke uitgever: Ruben Claesen, de Moeial, Triomflaan 35, 1160 Oudergem

Redelijk

€ Eigenzinnig